

MIEJSKA BIBLIOTEKA PUBLICZNA W BIAŁEJ PODLASKIEJ

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ INFORMACJI, BIBLIOGRAFII
I WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 12a

21-500 Biała Podlaska

tel. (083) 343-61-11

Buletyn

INFORMACYJNY

WYDANIE SPECJALNE

NR 2-3 (23-24) 2003

Redaguje zespół w składzie:

Zyta Kosińska

Halina Bugajewska

Opracowanie graficzne i skład komputerowy:

Adriana Flisińska

Wydawca: *Miejska Biblioteka Publiczna w Białej Podlaskiej*

Nakład: 80 egz.

WSTĘP

Oddajemy do rąk Państwa specjalne wydanie Biuletynu Informacyjnego poświęcone w całości pedagogice zabawy.

Taki temat wynika z ogromnej potrzeby poszukiwania nowych form uatrakcyjnienia zajęć bibliotecznych. Przedstawiony materiał jest tylko namiastką pomysłów do wykorzystania, jego zadaniem jest raczej inspirowanie do poszukiwania własnych rozwiązań i tworzenia nowych form pracy przydatnych i możliwych do zrealizowania w określonym środowisku czy grupie.

Całość została podzielona na kilka tematycznych części:

- wizytówki
- zabawy na powitanie
- tańce integracyjne
- zabawy integracyjne
- zabawy inspirowane literaturą
- informacja zwrotna (ewaluacja)
- scenariusze imprez

co pozwoli wykorzystać gotowy materiał w całości lub wybrać poszczególne elementy umożliwiające opracowanie własnego pomysłu lub wzbogacenie stosowanych już wcześniej form pracy.

Należy pamiętać, że poszczególne zabawy i tańce są w swojej strukturze mobilne tzn., że można je zmieniać i przystosowywać do własnych potrzeb, a także dzielić na części lub łączyć ze sobą. Np. zabawa „ludzie do ludzi” może się nazywać „wnuczek do dziadka” lub „motyl do kwiatka” itp. – wszystko zależy od tego na jaki temat przygotowujemy zajęcia.

Zdajemy sobie sprawę, że możecie mieć Państwo utrudniony dostęp do niektórych utworów proponowanych w tym zbiorze, dlatego część zabaw i tańców opatrzona jest „*” co oznacza, że nagrania znajdują się w naszej kolekcji.

Zachęcamy jednocześnie do odważnego tworzenia własnych zabaw i tańców opartych o wybraną czy lubianą przez Państwa muzykę.

Na końcu Biuletynu podajemy bibliografię wykorzystanych źródeł i niewielkich jeszcze zbiorów, a także adresy i strony elektroniczne Polskiego Stowarzyszenia Pedagogów i Animatorów KLANZA, gdzie można obejrzeć i zamówić wybrane poradniki wraz z nagraniami muzycznymi.

Życząc Państwu wielu inspiracji do twórczego wykorzystania proponowanych zajęć mamy nadzieję, że przedstawiony materiał stanie się ziarnem rzuconym na podatny grunt, z którego doczekamy się w niedługim czasie dorodnych owoców w postaci niekonwencjonalnych form pracy z czytelnikiem.

Halina Bugajewska
Zyta Kosińska

WPROWADZENIE

„Powiedz mi – a zapomnę
Pokaż – a zapamiętam
Pozwól mi wziąć udział – a zrozumieć”
Konfucjusz

Sposobem na zbliżenie dziecka z książką jest zabawa, różne formy pracy z książką, umożliwiające i ułatwiające z nią kontakt. Najważniejszy jest wybór form, aby były dostosowane do warunków, w jakich pracujemy: lokalowych, personalnych, wynikających z potrzeb środowiska, zainteresowań i wieku czytelników. Trzeba zadbać o różnorodność i atrakcyjność zajęć, pamiętając, że najskuteczniejsze są te najbliższe oczekiwaniom i potrzeb czytelników.

Biblioteka, w której nic się nie dzieje, jest biblioteką martwą, przeznaczoną tylko dla tych, którzy umieją i lubią czytać, wiedzą, czym jest biblioteka, umieją z niej korzystać. Bibliotekarz pasywny adresuje swoje działania do stałych czytelników książki, natomiast bibliotekarz aktywny adresuje swoje działania również do dzieci nieczytających.

Celem wszystkich działań jest to aby dziecko nie wychodziło z biblioteki z przekonaniem, że to nudny, zakurzony magazyn bubli lub urząd, który odwiedza się z obowiązku.

Nową dla większości z nas, ale niezaprzeczalnie bardzo atrakcyjną i godną włączenia do zajęć bibliotecznych jest **pedagogika zabawy**.
Cóż to takiego?

- **z a b a w a** kojarzy się z tym:
 - co jest przyjemne
 - co wyzwała spontaniczne zachowania
 - co daje radość
- **p e d a g o g i k a** - najogólniej to świadoma i celowa działalność wychowawcza

Stąd **pedagogika zabawy** – to symboliczna nazwa poszukiwań metodycznych, których celem jest dostarczenie nowych pomysłów umożliwiających świadomą i kreatywną pracę z grupą. Innymi słowy: przez zabawę do wiedzy.

W Polsce swoją popularność pedagogika zabawy zawdzięcza dr Zofii Zaorskiej, która w latach 90-tych skupiła wokół siebie sojuszników w **KLubie ANimatorów ZAbawy** w (skrótce **KLANZA**), którzy przekształcili się z czasem w Polskie Stowarzyszenie Pedagogów i Animatorów **KLANZA**.

Stawiając sobie za cel polepszenie komunikacji między dorosłym a dzieckiem w procesie uczenia się i nauczania, pedagogika zabawy świadomie wybiera z repertuaru zabaw tylko te formy, których reguły pozwalają na:

- **Dobrowolność uczestnictwa**

Pedagodzy zabawy często odwołują się do pojęcia animacji, czyli ożywienia. Ten styl prowadzenia grupy polega na sugestywnym zaproszeniu do wspólnego działania, bez stwarzania sytuacji przymusu. W praktyce oznacza to działanie podkreślające wartość płynącą z nawiązywania kontaktów z innymi uczestnikami zajęć, stworzenie szansy przeżycia czegoś nowego w grupie, w konfrontacji z sytuacją „oddalenia” od grupy (odosobnienia).

- **Unikanie rywalizacji i uznanie pozytywnych przeżyć jako wartości**

Animatorzy zabawy wyzwalają zachowania sprzyjające włączeniu się wszystkich w działanie bez obawy ośmieszenia się i narażenia na porażkę. Rywalizacja jest eliminowana na rzecz współpracy, a pozytywnie jest wzmacniana aktywność całej grupy, nie tylko jednostki.

- **Pobudzenie wszystkich poziomów komunikowania**

Jeśli założymy, że w uczeniu się i nauczaniu ważne są uczucia, przeżycia, to zadaniem dla pedagoga jest odwoływanie się do przeżyć, a nie tylko do informacji. Proces komunikowania bywa często porównywany do góry lodowej¹. Dwie z trzech części ukryte są zwykle pod wodą – to sfera naszych emocji i przeżyć. Trzecia część góry lodowej, widoczna ponad wodą, odpowiada rzeczywistym kontaktom w komunikacji międzyludzkiej. Im człowiek starszy tym płaszczyzna rzeczowa w kontaktach z innymi zyskuje na wadze – czyli ograniczamy się do wymiany informacji. O uczuciach dorośli mówią raczej rzadko, zaś blokada emocji obniża aktywność człowieka, ogranicza jego autentyczność. Niezbywalnym warunkiem pracy z grupą jest dla pedagoga zabawy poszerzanie wzajemnych kontaktów o indywidualne przeżycia, które mają znaleźć ujście w zabawie.

- **Wykorzystanie różnych środków wyrazu**

Tym, co odróżnia pedagogikę zabawy od tradycyjnych metod pracy grupowej, jest włączenie do procesu komunikacji wszystkich dostępnych ludziom środków wyrazu, czyli rozmowy, ekspresji ciała (taniec, ruch), malowania, zabawy z podziałem na role, śpiewu, wykorzystanie masek, charakteryzowanie się itp.

Konsekwentne przestrzeganie wyżej zaprezentowanych zasad pozwala na charakterystykę pozytywnych stron metod pedagogiki zabawy, które przede wszystkim:

- skierowanie są na uczestników, a nie na zwycięstwo jednostki,
- dodają uczestnikom zajęć zapału, a nie zniechęcają,
- są twórcze, a nie odtwórcze,

¹ M. Thanoffer, R. Reichel, R. Rabenstein: *Nauczanie kreatywne*. Cz. 1. Lublin 1997 s. 76.

- są bardziej różnorodne niż tematyczne,
- są nastawione na współdziałanie, a nie na konkurencyjność,
- dopuszczają zmiany i odrzucają sztywne reguły,
- nastawione są na dawanie radości z wyników grupy, a nie z przegranej innych uczestników.

Pedagogika zabawy w pracy z grupą posługuje się następującymi rodzajami zabaw:

- zabawy ułatwiające integrację uczestników, poznanie nowego otoczenia i zmniejszenie dystansu między ludźmi,
- zabawy rozluźniające, ruchowe, niwelujące napięcie psychiczne i ewentualne sytuacje lękowe związane ze spotkaniem w nowej grupie, tańce integrujące,
- zabawy fabularyzowane, przebiegające według scenariusza,
- zabawy dramatyczne,
- metody ułatwiające przekaz informacji zwrotnej, umożliwiające wymianę myśli i wizualizację problemów,
- gry dydaktyczne i dyskusyjne.

Pedagogika zabawy stosowana jest w wielu dziedzinach związanych z wychowaniem począwszy od przedszkoli przez szkoły, ośrodki opiekuńczo-wychowawcze, świetlice terapeutyczne, domy kultury, a także biblioteki. Spośród zaprezentowanych rodzajów zabaw wiele z nich może być szczególnie przydatnych bibliotekarzom w pracy zawodowej (np. zabawy relaksacyjne, gry dyskusyjne).

Elementy pedagogiki zabawy powodują, że każde spotkanie w grupie staje się dużo bardziej atrakcyjne, uczestnicy są rozluźnieni, spontaniczni, bardziej aktywni, znika bariera pedagog – uczeń. W prosty, zabawowy sposób można przekazać treści będące tematem zajęć.

Ogromną zaletą tych zabaw jest to, że można je wykorzystać wielokrotnie podstawiając różne tematy.

Podstawa powodzenia pedagogiki zabawy jest wyobraźnia.

Oprac. na podstawie:

1. Lewandowicz Grażyna: W bibliotece dla dzieci. Warszawa, 1994
2. Walczewska – Klimczak Grażyna: Czy pedagogika zabawy potrzebna jest bibliotekarzom? // Poradnik Bibliotekarza.- 1993, nr 3, s.2-6

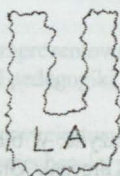
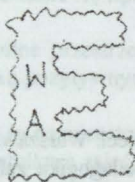
WIZYTÓWKI

Ta forma działań wstępnych umożliwia mówienie do siebie po imieniu lub z użyciem imienia w grupie nie znających się osób np. Justyno lub pani Justyno. Jest to również dobry pretekst do rozmów i różnych wstępnych interakcji, które ożywiają grupę i zbliżają do siebie jej członków. Wizytówki można wykonać z osobami w każdym wieku począwszy od lat pięciu, dopasowując tylko ich formę do możliwości percepcji uczestników. Materiały, z których korzystamy to: kartki kolorowego papieru, flamastry, nożyczki, szpilki lub taśma klejąca.

W zależności od okazji spotkania można przygotować tematycznie powiązane wizytówki (najlepiej w kilku kolorach co ułatwi późniejszy podział na grupy):

- spotkanie wigilijne:
- gwiazdki
 - płatki śniegu
 - choinki
 - bombki
- pory roku:
- bałwanki
 - liście
 - słoneczka
 - chmurki
- różne:
- biedronki z wymiennymi kolorowymi kropkami (na początku w jednym kolorze, w trakcie integracji dzieci wymieniają kropki między sobą)
 - krasnale
 - różne zwierzątka, owady
 - książki
 - baloniki itp.

1. Pierwsza litera

Robimy wydzierankę pierwszej litery swojego imienia. Wpisujemy w nią pozostałe litery. Przyczepiamy do ubrania.

Po wykonaniu wizytówek przedstawiamy się nie jako: ULA, EWA lecz: „LA”, „WA” i tak możemy do siebie zwracać się przez cały dzień.

2. Imię i zdrobnienia

DOROTA Dorotka DORA Mała KRUSZYŃKA Dorusia DORKA

Wpisujemy pełne brzmienie swojego imienia oraz wszystkie zdrobnienia, jakimi do ciebie się zwracano.

W trakcie rundki prezentującej wizytówkę możemy rozszerzyć jej treść o pytania:

- Co wiesz o patronie swojego imienia?
- Jaka jest historia nadania twojego imienia?

3. Znaki zodiaku

Odrysowujemy swój znak zodiaku w/g przygotowanego szablonu, osoby z poszczególnych znaków tworzą grupy; próbujemy ustalić czy mamy wspólne cechy, zainteresowania, zachowania; grupy prezentują cechy wspólne.

Dodatek nr 1 - „Wzory znaków zodiaku”

4. Symbol nastroju

Robimy wydzierankę nastroju, w którym się aktualnie znajdujemy. Wpisujemy swoje imię i przyczepiamy do ubrania.

Prowadzący grupę powinien orientować się, w jakim nastroju są jej uczestnicy. Ta informacja pomaga bezpośrednio reagować na trudności i opory panujące w grupie, a przez to dbać o dobrą atmosferę.

5. Napisz swoje imię

Każdy uczestnik otrzymuje flamaster i małą karteczkę, którą przyczepia sobie do ubrania. Podchodzimy do najbliższej stojącej osoby i piszemy pierwszą literę jej imienia. Potem podchodzimy do następnej i piszemy kolejną literę jej imienia. Wizytówka jest gotowa, gdy napisane są wszystkie litery twojego imienia, każda przez inną osobę.

K a T a R z Y n A

Gdy każdą literę piszemy w innym stylu graficznym wygląda to bardzo ciekawie.

6. Wizytówka rebus

Rysujemy przedmioty na kolejne litery naszego imienia (może być zdrobnienie), osoba z lewej strony odgaduje obrazki, imię powtarzają wszyscy

7. Krzyżówka

Na małej karteczce wpisujemy pionowo drukowanymi literami swoje imię. Do każdej litery dopisujemy cechę, która nas charakteryzuje. Przyczepiamy do ubrania.

	I	ntelligentna
u	R	ocza
wi	E	rna
niezależ	N	a
	A	mbitna

ZABAWY NA POWITANIE

„Powitanie to miły zwyczaj, kulturowo zakorzeniony w świadomości Polaków. Warto go utrzymywać choć trzeba szukać nowych form i dostosowywać je do sytuacji, grupy, możliwości tych, którzy witają i mają być powitani. Nie należy jednak zapominać o wartościach, które powinny budować każde spotkanie: życzliwe otwarcie na potrzeby drugiego człowieka, okazywanie mu akceptacji, chęci nawiązania dialogu i współdziałania.”

Zofia Zaorska dr nauk hum. założycielka KLANZY

Zabawy na dobry początek są formą rozgrzewki dla nowej grupy, której uczestnicy jeszcze się nie znają, więc często czują się obco i sztucznie. Dla rozluźnienia atmosfery, wywołania uśmiechu na twarzy niezastąpione są wszystkie zabawy zaspokajające naturalną potrzebę aktywności i kontaktu z drugim człowiekiem. Dzięki tym zabawom budujemy w grupie atmosferę swobody, bliskości i poczucia bezpieczeństwa. Jest to najbardziej sprzyjający klimat do dalszej, efektywnej pracy grupy i każdego uczestnika.

1. Witaj

- podajemy sobie rękę
- by zapamiętać imiona śpiewamy na melodię „Panie Janie...”

np.: Witaj Asiu, witaj Asiu
jak się masz, jak się masz,
wszyscy cię lubimy
bądź wśród nas.

2. Przedstaw się

- stoimy w kręgu (tańczymy przy dowolnej muzyce)
- podając sobie maskotkę, lub rzucając piłkę (wybranej osobie kończymy zdania)

- Mam na imię...
- Lubię...
- Nie lubię...

3. Marsz z poleceniami

na dźwięk tamburyna pada polecenie:

- przywitaj się z jak największą liczbą osób
- przytul najczulej swoje dziecko itp.

4. Iskierka przyjaźni

- korowód przy muzyce

- wszyscy stoją w kręgu, trzymając się za ręce
- prowadzący wypowiada słowa: „*Iskierkę przyjaźni puszczam w krąg, niech wróci do moich rąk*”
- prowadzący lekko ściska rękę osoby z prawej strony, prosząc aby przekazała uścisk dalej

5. Impulsy ruchowe przy muzyce

- ruch, taniec przy muzyce
- prowadzący wyłącza muzykę podając polecenie np.:
 - uściśnij jak najwięcej rąk
 - szepnij trzem osobom do ucha swoje imię
 - znajdź osoby o identycznych cechach jak moje np. kolor oczu, długość włosów, imię na tę samą literę itp.
 - daj komuś mały palec do potrzymania
 - leje jak z cebra – bierzemy kogoś pod parasol

6. Tragarz imion lub życzeń

- wszyscy siedzą w kręgu
- jedna osoba podchodzi do wybranej i mówi czego jej życzy, a następnie siada na jej miejscu
- ten, który otrzymał życzenie idzie do następnej osoby
- zabawa trwa do czasu, aż wszyscy zostaną obdarowani

7. Lina – nieć przyjaźni

- prowadzący rozwija wyobrażany kłębek nici, tak aby każdy ją trzymał
- prowadzący związuje (wszyscy stają w okręgu)

8. Kłębek przyjaźni

- prowadzący trzyma początek nitki, kłębek podaje osobie obok mówiąc: *nazywam się... i np. lubię... lub chcę przeczytać... lub ostatnio przeczytałem...* itp. Każda kolejna osoba nawija sobie nitkę na palec i przekazuje kłębek dalej. Kiedy wszyscy trzymają już nitkę następuje zwijanie kłęбка. Osoba trzymająca kłębek mówi: *ten kłębek dostałam od..., która lubi...*

9. Ludzie do ludzi

- uczestnicy stają w parach i dotykają się tymi częściami ciała, które wymienia prowadzący np.: plecy do pleców, prawy łokieć do prawego łokcia. Na hasło „Ludzie do ludzi”, wszyscy zamieniają partnerów. Po włączeniu się prowadzącego jeden z uczestników zostaje bez pary i to on przejmuje rolę prowadzącego.

10. Ludzie do ludzi (dla dzieci)

- przy muzyce dzieci spacerują i wykonują polecenia prowadzącego „A teraz witają się:”
 - dłonie
 - noski

- plecy
- łokcie
- stopy
- uszy itp.

11. Witamy tych którzy ... *

Wszyscy stają w kręgu twarzą do środka. Prowadzący rozpoczyna powitanie. Osoby które uważają, że to ich dotyczy powitanie wchodzi do środka kręgu, a następnie wracają do grupy zajmując wolne miejsca (inne niż poprzednio).

Przykładowe powitanie: Witam tych którzy...

- są w spodniach,
- mają krótkie włosy,
- ubrani są na zielono,
- przyjechali spoza Białej Podlaskiej,
- chcą się czegoś nowego nauczyć,
- dobrze się czują.

Gdy melodia zmienia się na żywszą wszyscy biorą się za ręce i w prawo po okręgu poruszają się krokiem poleczki.

12. Kłaniany*

Chodzimy swobodnie po sali i kłaniamy się wszystkim napotkanym osobom. Rękę trzymamy za plecami. Po zmianie melodii na żywszą bierzemy się pod ręce z osobą której ostatnio się ukloniliśmy i tańczymy dookoła krokiem poleczki.

13. Krzeselka

Siedzimy na krzesłkach. Jeśli jest dużo osób grupę dzielimy na pół, jedni są krzesłkami (na stojąco) wyciągają ręce do przodu imitując oparcia krzesel, druga grupa staje wewnątrz krzesła. 1 osoba w środku koła podchodzi do wybranej osoby i przedstawia się; razem podchodzą do kolejnej i następuje prezentacja. Gdy zbierze się kilka osób na określony znak, sygnał wszyscy zajmują miejsca. Osoba, która została – podchodzi do kolejnych osób i następuje wzajemna prezentacja. Powtarzamy, aż wszyscy się poznają.

14. Na powitanie

Osoby, które poczuły się powitane zgodnie z poleceniami:

- zamieniają miejsce
- podnoszą rękę i wołają hej!
- machają ręką

15. Co lubię najbardziej.

Przygotowujemy planszę A3 na której wypisujemy zagadnienia:

1. moja ulubiona muzyka...,
2. kwiat, który chcę dostać...,

3. moja ulubiona książka...,
4. mój ulubiony kolor...,
5. chętnie pojadę do...,

Papier A4 tnijemy w paski o szerokości 8-10 cm. Składamy je w harmonijkę (6 części). Na górze piszemy swoje imię. Na następnych częściach piszemy kolejno odpowiedzi na zagadnienia z planszy. Przypinamy harmonijkę do ubrania tak aby imię było widoczne na górze. Podchodzimy do siebie i rozmawiamy na temat naszych zainteresowań w parach. Odrywamy omówioną część. Można rozmawiać tylko na tym samym poziomie. Każdy temat omawiamy z inną osobą. Kończymy gdy zostanie samo imię.

16. Polecenia przy muzyce*

Każdy uczestnik w rytm muzyki porusza się po sali w dowolnym kierunku i w dowolny sposób. Prowadzący rozpoczyna podawanie poleceń, które uczestnicy wykonują pojedynczo:

- *Witamy się skinieniem głowy, głębokim ukłonem, przez podanie dłoni, przez klaśnięcie oburącz nad głową*
- *Rytmicznie klaszczemy*
- *Rytmicznie tupiemy*
- *Poruszamy się do tyłu, do przodu, w lewo, w prawo.*
- *Oglądamy swoje buty, bluzki, zaglądamy sobie w oczy*
lub w parach:
- *Pchamy plecy „zapierając się” partnera*
- *Klaszczemy „kosi łapci”*
- *Kręcimy krakowskiego „wiatraczka”*
- *Oklepujemy plecy, ramiona, nogi*

17. Taniec powitalny*

Uczestnicy stoją para za parą po obwodzie koła, trzymając się za rękę:

- 16 kroków spacerkiem po kole
- Zwrot par twarzami do siebie
 - podajemy rękę swojemu partnerowi
 - podajemy rękę osobie z przeciwnego koła stojącej po prawej stronie
 - podajemy rękę osobie z przeciwnego koła stojącej po lewej stronie
 - podajemy rękę swojemu partnerowi
- 8 razy pary wykonują zestaw gestów: klaśnięcie we własne ręce, klepięcie oburącz w ręce partnera, za każdym razem z nową osobą (koło zewnętrzne przesuwa się o jedną osobę w prawo).

18. Taniec na dzień dobry*

Uczestnicy ustawieni są parami, twarzami do siebie, w jednym kole. Do melodii śpiewają tekst piosenki i wykonują gesty:

Dzień dobry, witam was! – machamy prawymi rękami
Zaczynamy, bo już czas – wysuwamy do przodu raz prawą, raz lewą nogę
Jestem ja , jesteś ty, - podajemy partnerowi najpierw prawą, potem lewą rękę

Razem to jesteśmy my- trzymając się za ręce, przechodzimy 4 krokami na miejsce partnera.

4 kłaśnięcia z jednoczesnym odwróceniem się plecami do partnera (dzięki temu manewrowi stoimy przed nowym partnerem i zaczynamy od początku)

Dziś do - bry wi - tam was za - czy - na - my bo już czas

Jes - tem ja jes - teś ty ra - zem to jes - teś - my my

19. Witajcie*

Uczestnicy ustawieni są w ciasnym kręgu łącząc splecione ręce na plecach sąsiada. Prowadzący wprowadza grupę w powolny, kołyszący ruch w prawo - lewo. W tym rytmie rozpoczyna się śpiew. Przy „a-a” wychylamy się najpierw do przodu, a potem do tyłu. Piosenkę śpiewamy kilkakrotnie, a każde kolejne zaśpiewanie wykonane jest w szybszym tempie.

Wi - taj - cie wi - taj - cie wi - taj - cie nam wi - taj - cie wi - taj - cie
wi - taj - cie nam wi - taj - cie wi - taj - cie wi - taj - cie nam
wi - taj - cie wi - taj - cie nam a - a
a - a cie - szy - my bar - dzo się
a - a a - a do - brze ba - wi - my się.

20. Ty - Ja - My*

Grupa stoi w jednym kole parami, twarzami do siebie. Partnerzy śpiewają melodię jednocześnie wykonując gesty:

Ty - ja Ja - Ty to jes - tes - my my

TY – pokazujemy oburącz na partnera

JA – pokazujemy oburącz na siebie

JA – pokazujemy na siebie

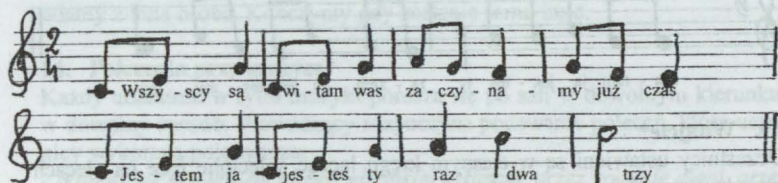
TY – pokazujemy na partnera

TO JESTEŚMY – chwytny się za ręce i 4 krokami zamieniamy się miejscami

MY – klaszcząc, 3 razy odwracamy się do siebie plecami i już nowego partnera mamy przed sobą

21. Piosenka powitalna*

Uczestnicy ustawiają się parami, twarzami do siebie (powstaje koło wewnętrzne i zewnętrzne).

Do melodii śpiewają tekst i wykonują gesty:

Wszyscy są! – klasnięcie w swoje ręce, klasnięcie prawą dłonią w prawą dłoń partnera

Witam Was! – klasnięcie w swoje ręce, klasnięcie lewą dłonią w lewą dłoń partnera

Zaczynamy już czas - powtórzenie

Jestem ja – pokazujemy oburącz na siebie

Jesteś ty – pokazujemy oburącz na partnera

Raz, Dwa – dwa klasnięcia oburącz w dłonie partnera

Trzy – klasnięcie w dłonie następnego partnera stojącego po prawej stronie, koło zewnętrzne przesuwa się o jedną osobę w prawo

Można piosenkę śpiewać z nagraniem lub á capella. W drugim przypadku najczęściej następuje przyspieszenie śpiewu (accelerando), co bardzo ożywia i energetyzuje grupę.

22. Maksyma

Każdy ma za zadanie zastanowić się na maksymą, która najlepiej będzie ujmowała cel pracy grupy. Następnie uczestnicy łączą się w pary i z dwóch maksym starają się ułożyć jedną. Potem pary łączą się w czwórki, czwórki w ósemki dokonując dalszych syntez. Pracujemy dotąd aż powstanie jedna wspólna maksyma dla całej grupy.

23. Prezent

Uczestnicy siedzą w kręgu. Zaczynając od osoby prowadzącej, każdy ofiarowuje partnerowi siedzącemu po lewej stronie „prezent”, np.

- **życzenie** – zaczynające się na pierwszą literę jej imienia, np.: Szczepanowi życzymy szczęścia
- **przedmiot** – zaczynający się na ostatnią literę jej imienia, np.: Zdzisław dostanie walizkę

- **wyraz** – zbudowany z dowolnie zestawionych liter jej imienia, np.: **Wanda – dwa**
- **kwiat** – opisujemy cechy, a obdarowany odgaduje jaki to kwiat

24. Dobre informacje

Uczestnicy chodzą po sali. Każdy, kto zechce obdarować kogoś pozytywną informacją na temat np. wyglądu, zachowania, osiągnięć, robi to przez inną osobę, szepcząc jej do ucha np.: *Powiedz Ani, że ma bardzo ładną fryzurę.*

Wariant: dobre listy

Każdy uczestnik otrzymuje tyle karteczek, ile jest osób w grupie. Po jednej stronie kartki wypisujemy imiona uczestników (jedno imię na jednej kartce), a po drugiej stronie pozytywną informację zwrotną w kategoriach „spostreżam, myślę, czuję” (jak daną osobę widzę, co o niej myślę i jak czuję się w jej obecności).

* nagranie melodii dostępne w Dziale Instrukcyjno-Metodycznym MBP w Białej Podlaskiej

TAŃCE INTEGRACYJNE

„Człowieku, naucz się tańczyć,
bo Aniołowie w niebie
nie będą wiedzieli, co z tobą zrobić.”

Św. Augustyn

„Człowiek wyraża swoją osobowość, uczucia, myśli, wszelkie treści życia za pomocą rytmu i ruchu. Rytm i ruch zrodził taniec – język uniwersalnej wypowiedzi i ekspresji.”

Zdzisław Hofman

„Ruch i taniec z jednej strony mają istotne znaczenie dla rozwoju osobowości człowieka, z drugiej zaś mogą stać się istotnymi elementami terapii, ponieważ ruch znosi napięcie mięśniowe, emocjonalne, daje odprężenie. W tańcu kluczową rolę pełni zmysł dotyku – najbardziej pierwotny i czytelny. (...) Dotyk to forma komunikowania się z drugim człowiekiem, pozwala przekazywać informacje i emocje, - to świetny pomysł na rozpoczęcie zajęć lub przerwę, gdy grupa jest zmęczona.”

Zofia Zaorska

1. Baloniki

ustawienie: pojedynczo

wstęp: cztery takty 1-4

takt: 4/4

Opowiadamy o tym, jak dzieci nadmuchiwały balony, wiązały je i puszczały wysoko, wysoko. Baloniki odlatywały, a dzieci cieszyły się, że wiatr je unosi...

Część I

Takty (5-8) – trzymanie obu dłoni blisko ust, dmuchamy powietrze do balonika cztery razy (dmuchnięcie łącznie z podskokiem)

Takt (9) – zawiązujemy balonik na supeł, opuszczamy ręce przed siebie, kręcimy nadgarstkami prawej ręki i lewej ręki (dwa ruchy).

Takty (11-16) – wszystko powtarzamy jeszcze raz, tym razem wypuszczamy balonik lewą ręką.

Takty (17-20) – uniesioną lewą ręką machamy odlatującym balonikom w płaszczyźnie równoległej do twarzy sześć razy, mówiąc głośno „pa, pa, pa” – machamy dłonią zginając nadgarstek.

Takty (24-32) – unosimy obie ręce i kiwamy w płaszczyźnie równoległej do twarzy sześć razy, mówiąc głośno „pa, pa, pa” – machamy dłońmi, zginając nadgarstki. Powtarzamy sześć razy kiwanie uniesionymi rękami w płaszczyźnie równoległej do twarzy, trzy razy kłaśnięcie w uniesione nad głowę dłonie.

Dodatek nr 2 - zapis nutowy zabawy „Baloniki”

2. Iskierka

pomoce: nagranie tańca rosyjskiego z „Dziadka do orzechów” P. Czajkowskiego

Ustawiamy się w kręgu. Animator zachęca do „wykrzesania iskiereki sympatii”: odwracając się w stronę osoby stojącej po prawej stronie, leciutko klaszczemy, przesyłając jej równocześnie uśmiech i pogodne spojrzenie. Ona robi to samo w kierunku swojego sąsiada etc. aż „iskierka” wróci do animatora. Tempo iskiereki dopasowujemy do pulsu rytmicznego, klaszcząc w miejsce naturalnego akcentu w utworze.

3. Improwizacja na siedząco*

Dobieramy się trójkami, siadając jeden za drugim. Pierwsza osoba jest wiodącą (W), a dwie za nią naśladowujące (NN). „W” wykonuje do muzyki dowolną improwizację taneczną, a „NN” ją imitują. Po zakończeniu każdego zadania muzycznego następuje zamiana osób wiodących.

4. Dyrygent

pomoce: „Eine kleine Nachtmusik” A. Mozarta

Grupa siedzi w kręgu. Poczynając od osoby prowadzącej, każdy przez kilkanaście sekund „dyryguje”, czyli wykonuje różnorodne ruchy rękami zgodnie z rytmem muzyki. Grupa naśladuje go, po czym wyraźnym gestem dziękujemy i oddajemy „batutę” sąsiadowi.

Możemy swoją improwizację urozmaicić, dołączając ruchy nóg i całego ciała.

5. Improwizacja kontrolowana

pomoce: „Marsz Radetzkiego” J. Straussa (ojca)

Wybieramy jedną osobę, która staje na przeciwko całej grupy. Animator włącza muzykę i wydaje polecenie: „Piąty palec lewej ręki”, na co osoba stojąca przed grupą w rytm marsza porusza piątym palcem. Następne polecenie to: „Prawy łokieć” i „Lewa Pięta”, po czym improwizujący podchodzi do wybranej osoby z grupy i ta przychodzi na jego miejsce. Grupa cały czas działa na zasadzie odbicia lustrzanego.

6. Regge

pomoce: nagranie piosenki B. Marley'a „Is this love”

Animator prowadzi grupę, podając polecenia i jednocześnie demonstrując układy.

w parach:

*przepychamy się rękami,
przeciągamy się nawzajem,
przekręcamy się pod złączonymi rękami,
opieramy się plecami z wyciągniętymi w bok rękami i rytmicznie
okręcamy się w jedną i drugą stronę,
klaszczyemy w dłonie partnera (raz piano, raz forte)
oklepujemy nogi i plecy partnera*

w kole:

*siadamy, nogi zgięte w kolanach
stukamy piętami o podłogę,
stukamy stopami o siebie (nogi uniesione),
dołączamy klaskanie,
skłon w lewo, w prawo, do przodu,
oklepujemy plecy partnera z lewej i prawej strony.*

7. Wesoły krąg*

Stoimy w kręgu twarzą do środka i trzymając się za ręce wykonujemy:

- 8 kroków w prawo po okręgu,
 - 8 kroków w lewo po okręgu,
 - 4 kroki w prawo dostawne,
 - 4 kroki w lewo dostawne,
 - 3 kroki do środka koła – wymach nogą
 - 3 kroki do tyłu – dostaw
 - 4 kroki w prawo – lewą stawiamy z tyłu
 - 4 kroki w lewo – prawą stawiamy z tyłu
- } x 2

! – zawsze zaczynamy prawą nogą

8. Płask*

Na wzór: „O jak przyjemnie i jak wesoło w pingwina bawić się...”

„O jak przyjemnie i jak wesoło być w tej krainie hej, hej, hej!

Raz uśmiech lewy, raz uśmiech prawy.

Uśmiechnij, uśmiechnij, uśmiechnij się!”

(dzieci tworzą wężyk – trzymają kolegę z przodu za biodra i maszerują)

* nagranie melodii dostępne w Dziale Instrukcyjno-Metodycznym MBP w Białej Podlaskiej

ZABAWY INTEGRACYJNE

Zabawy integracyjne związane są ze wspólnym działaniem w małej lub dużej grupie, z ruchem, tańcem, śmiechem. Pozwalają one na bliższe poznanie, wytworzenie serdecznej atmosfery w grupie, zrelaksowanie oraz odprężenie psychiczne i fizyczne.

Stanowią doskonały przerwany lub element zabawy w czasie lekcji bibliotecznych i innych zajęć czytelniczych.

1. I kto ma rację?*

Siedzimy na krzesłach w kręgu. Ręce opieramy na biodrach

- wstrząsając ramionami robimy skłon w prawo a potem w lewo („wymieniamy informacje”)
- przytupując nogami pochylamy się do przodu i odchylamy się do tyłu („upieramy się przy swoim zdaniu”).

2. Zapakuj to co ci się przyda*

- unosimy ręce nad głowę i kołyszemy nimi – myślimy co może nam się przydać z tych zajęć (lub na zajęciach),
- pakujemy niezbędne rzeczy (ruch wrzucania do torby),
- zapinamy – klaszczemy w ręce.

3. Kwiaty dla poety, mamy, babci, nauczycielki*

Siedzimy w kręgu na krzesłach twarzą do środka

- zrywamy kwiaty (schylamy się i ruchami rąk, na zmianę raz lewą raz prawą ręką naśladujemy zrywanie kwiatów)
- wiążemy bukiety (ruchami rąk naśladujemy wiązanie kwiatów w bukiety)
- rozdajemy kwiaty (pochylamy się do przodu w ukłonie)
- wracamy zadowoleni do domu (idziemy w miejscu wykonując ruchy rękami i nogami).

4. Dziś są moje urodziny

(zabawa podobna do „głuchego telefonu”)

- co chciałabym dostać – mówię na ucho osobie siedzącej po prawej stronie
 - co można z tym zrobić - mówię na ucho osobie siedzącej po lewej stronie.
- Trzeba zapamiętać co się usłyszało z obydwu stron. Gdy wszyscy wypowiedzą swoje życzenia kolejno mówimy to co usłyszeliśmy np. „chciałabym dostać kwiaty, mogę nałożyć je na palec”.

5. Jak dobrze jest być...

(książką, radiem, telewizorem, komputerem)

Odliczamy do 4. Tworzymy grupy w/g wylosowanych numerów.

- Wypisujemy zalety własnego przedmiotu: prezentujemy przygotowane wypowiedzi.

- Wypisujemy wady przeciwnika – przedmiotu po prawej stronie: prezentujemy przygotowane wypowiedzi. Nie można się bronić.

6. Lina okrętowa

Wszyscy stajemy na obwodzie koła, podając sobie „na niby” ciężką linę okrętową. Następnie zawiązujemy węzeł i kładziemy linę na podłodze, wstępujemy prawą nogą do środka. Lewą „wykopujemy” wszystkie nasze smutki i troski do tyłu.

7. Biegną konie

Stajemy w parach tworząc podwójne koło – twarzami do środka. Osoby stojące w kole zewnętrznym odwzorowują na plecach partnera ruchy prowadzącego, zgodnie z recytowanym przez wszystkich wierszykiem:

Biegną konie, po betonie (stukamy rytmicznie i delikatnie pięściami)

a za nimi idą słonie (stukamy pięściami wolno i dość mocno)

Potem panie na szpileczkach (kłujemy palcami)

Z gryzącymi pieseczkami. (szczypiemy)

Płynie rzeczka, (przeciągamy dłonie wzdłuż kręgosłupa naśladując krętą rzeczkę)

pada deszczyk, (przebieramy palcami)

Czujesz dreszczyk?! (chwytny za kark lub talie)

Następnie role się odwracają.

Inny tekst:

Tędy płynęła rzeczka.

Tędy przeszła pani na szpileczkach.

Tędy przeszło stado koni.

Potem zaświeciły dwa słoneczka,

przyleciała szczypaweczka,

spadł drobniutki deszczyk.

Czy Cię przeszedł dreszczyk?

8. Sałatka owocowa

Każda z czterech grup (wszyscy siedzą na krzesłach) ustala jakim będzie owocem. Prowadzący wymienia nazwy dwóch owoców np. banan i gruszka. Uczestnicy zabawy zamieniają się wtedy miejscami. Na hasło „Sałatka owocowa” zamieniają się miejscami wszyscy. Za każdym razem do zabawy włącza się prowadzący. Osoba, która nie zdąży zająć miejsca na krześle staje się prowadzącym zabawę.

9. Co by było gdyby...?

Dwa zespoły siadają w dwóch rzędach naprzeciw siebie. Każde dziecko z pierwszego rzędu szepcze sąsiadowi do ucha zdanie *Co by było, gdyby...?* [np. *zawalił się zamek?*]. Każdy musi zapamiętać to, co usłyszał, a sąsiadowi przekazać swoje pytanie. W tym czasie drugi rząd

odpowiadał sobie do ucha *Byłoby...* [np. *koniec świata*]. Po zakończeniu szepcików prowadzący wywołuje przypadkową parę dzieci. Jedno zadaje pytanie, drugie na nie odpowiada. W ten sposób powstają zabawne kombinacje.

10. Czarodziej

Każdej z czterech drużyn prowadzący przydziela jednego czarodzieja, którego wyróżnia szarfa. Czarodziej goni swoją grupę, starając się kogoś schwycić. Dotknięty, jako „zaczarowany” staje w rozkroku. Nie wolno mu biegać tak długo, dopóki nie odczaruje go ktoś z jego grupy, przechodząc między jego nogami. Czarodziej stara się zaczarować wszystkich ze swej grupy. Uwaga! Należy dla każdej grupy wyznaczyć osobne pole, aby zespoły nie mieszały się ze sobą.

11. Akademia Wiatru

Uczestnicy zostali poinformowani, że znajdują się w Akademii Wiatru. Chodzą po kole, wyobrażają sobie, że idą z wiatrem lub pod wiatr, niosą parasol targany wiatrem, próbują utrzymać na głowie szarpany przez wiatr kapelusz itp.

12. Kot pana ministra

Siadamy w kręgu. Każdy uczestnik zabawy ma za zadanie powiedzieć, jaki jest kot pana ministra. Losowo wybieramy literę alfabetu, np. „m”, i mówimy po kolei „Kot pana ministra jest...” dodając określenie lub cechę tego kota zaczynającą się od litery „m”, dla przykładu: mały, miły, mruklivy, myszolowny. Zabawa kończy się w momencie, gdy wyczerpiemy swój zasób określeń, które wcale nie muszą być logiczne i prawdziwe.

13. Skojarzenia ze słowem

Osoba prowadząca podaje wyraz, do którego należy dopisać lub dopowiedzieć różne określenia, aby utworzone pojęcie było logiczne. Na przykład wyrazy: „pismo” – skojarzenie: *obrazkowe, nieczytelne, zakodowane, wyraźne, moje, urzędowe*; „pamięć” – skojarzenie: *wzrokowa, doskonała, dziedziczna, dobra*; „sklep” – skojarzenie: *spożywczy, papierniczy, meblowy, duży, samoobsługowy* itd.

14. Wyrazy kończące się na sylabę...

Na przykład na sylabę „ca”. Każdy zapisuje na kartce swoje skojarzenia lub po kolei wypowiadamy w grupie takie wyrazy np. *taca, baca, praca, miednica, rzuca, forteca*. Łatwiejszą wersją zabawy jest podawanie wyrazów zaczynających się na daną sylabę. W zależności od grupy podajemy wersje łatwiejsze lub trudniejsze.

15. Ostatnia litera poprzedniego wyrazu jest pierwszą literą kolejnego wyrazu

Prowadzący podaje wyraz, np. „osa”, a kolejny uczestnik zabawy mówi wyraz zaczynający się na literę „a”, np. „ananas”. Kolejna osoba mówi „samochód” itd. Można tę wyliczankę utrudnić prosząc by nie używać tych samych wyrazów i by jak najmniej wyrazów kończyło się na literę „a”.

16. Ułóż zdanie z liter

W tej zabawie należy ułożyć zdanie z wyrazów rozpoczynających się od określonych liter, np. „pzp” mogą powstać takie zdania np.: „Piotr zamówił pizzę”, „Pisz zawsze prawdę”.

17. Proste zagadki

dla młodszych dzieci przygotowujemy zagadki z zakresu poznawania przyrody, pracy ludzi różnych zawodów, tematyki technicznej. Dla starszych nieco trudniejsze z elementami wiedzy matematycznej, opierające się na wyobraźni i logicznym myśleniu. Np.:

- Masz u rąk dziesięć palców. Ile jest palców u dziesięciu rąk? (50 palców)
- Ile złotych jest w tuzinie, a ile pięćdziesięciogroszówek? (po 12)
- Co było 6 grudnia 1971 roku? (Mikołajki)
- Miesiące mają 30 i 31 dni. W którym miesiącu jest 28 dni? (w każdym)

18. Na biwak zabrałbym...

Grupa do 15 osób. Dwie – trzy osoby zapoznajemy z zasadą zabawy, która polega na tym, aby zabrać rzecz, której nazwa rozpoczyna się taką samą literą, jak imię osoby mówiącej. Uczestnicy zabawy, siedząc w kręgu, po kolei mówią, co wzięliby ze sobą na biwak czy wycieczkę. Każda osoba zabiera taki przedmiot, który według niej jest potrzebny na wyjazd. Osoby zorientowane w regułach zabawy mówią, czy faktycznie proponowany przedmiot należy zabrać, czy jest on zbędny. Pozostali uczestnicy sami powinni zorientować się co jest kluczem w tej zabawie. Bawimy się dotąd, aż wszyscy odkryją zasadę zabawy.

19. W Paryżu modne jest...

Grupa do 15 osób. Dwie – trzy osoby zapoznajemy z zasadą zabawy – modne są takie rzeczy: ubranie, biżuteria, makijaż, fryzury, buty, jakie mają na sobie nasi sąsiedzi siedzący obok nas po prawej stronie, czyli kolejna osoba w kręgu. Te osoby, które znają zasady zabawy mówią czy wymienione rzeczy lub cecha są modne czy nie są modne lub przestały nimi być w danym mieście, regionie, kraju. Bawimy się do momentu, aż wszyscy odgadną klucz zabawy. Oczywiście w zależności od miejsca czy kraju naszego pobytu możemy zmienić nazwę miasta w tytule zabawy.

20. Skojarzenia filmowe (książkowe)

Grupa do 15 osób. Jedna osoba mówi na ucho sąsiadowi z lewej strony tytuł filmu, który ta osoba ma przedstawić pantomimicznie. Najpierw jednak pokazuje na palcach ręki, z ilu wyrazów składa się tytuł filmu. Łączniki między wyrazami np. i, na, w, pod, za, u pokazuje się za pomocą zgiętego palca. Następnie prezenter pokazuje, który wyraz w tytule odgrywa. Pozostałe osoby w kręgu obserwują i odgadują. Jeżeli ktoś poda prawidłowy wyraz lub jego synonim, to osoba prezentująca film wskazuje dłonią na mówiącego i daje w ten sposób znak, że to ten wyraz lub inna jego forma. Po odgadnięciu tytułu filmu osoba prezentująca mówi na ucho swojemu sąsiadowi z lewej strony tytuł kolejnego filmu do odgadnięcia. Bawimy się do momentu, aż wszyscy przedstawiają pantomimicznie tytuł filmu albo do momentu aż będziemy mieć dość zabawy.

21. Zajączki

Grupa do 30 osób. Siedzimy w kręgu i odliczamy kolejno, zapamiętując swój numer. Osoba rozpoczynająca (z numerem 1) przykładą dłoń do głowy i kiwając nimi (robi „uszy zajączka”) mówi: „Zajączek nr 1 wywołuje zajączka numer 5”. Wywołany „zajączek” kiwa swoimi „uszymi” i wywołuje następnego „zajączka” podając, jak poprzednio, swój numer i numer wywoływanego. „Zajączki” sąsiadujące z tym, który akurat kiwa „uszymi” muszą również kiwać tym „uchem”, które sąsiaduje z wywołowanym „zajączkiem”.

22. Poszedł Jarek na jarmarek

Grupa do 15 osób. Siedzimy w kręgu. Pierwsza osoba mówi na przykład: „Poszedł Jarek na jarmarek, kupił sobie psa”. Kolejna osoba powtarza całe zdanie i dodaje następcy przedmiot, który kupił Jarek na jarmarku. Kolejni uczestnicy zabawy dodają po jednej rzeczy, powtarzając oczywiście całą wcześniejszą listę zakupów bohatera zabawy.

23. Jeden, jeden, dwa, dwa

Grupa do 30 osób. Siedzimy w kręgu i odliczamy kolejno, zapamiętując swój numer. Zabawę zaczynamy od wolnego, rytmicznego klaskania (albo uderzania w swoje uda). Osoba z numerem 1. zaczyna w rytm uderzeń wywoływać dwa razy swój numer i dwa razy kolejny numer. Wywołana osoba powtarza dwukrotnie swój numer i dwukrotnie podaje następny numer. Tempo uderzeń powoli wzrasta, ale nie za szybko, aby można wypowiedzieć dłuższe liczby. W tej zabawie nie można ponownie wywoływać swojego numeru. Jeśli ktoś się pomyli w tempie lub w wypowiadaniu numerów, daje fant, po czym dalej kontynuujemy zabawę. Po pewnym czasie, gdy mamy już dużo fantów, można je „wykupić” za piosenkę, wierszyk, ćwiczenie gimnastyczne, taniec.

24. Pieczenie ciasta

Gra muzyka. Wszyscy siedzą wygodnie na krzesłach. Wyobrażają sobie, że na kolanach trzymają ogromną makutę, w której będą przygotowywać ciasto. Lewą rękę wyciągają przed siebie i zginają w łokciu, jakby obejmowali donicę. Prawą ręką natomiast ucierają ciasto. Potem otrzepują ręce z mąki i zaczynają wbijać jajka: dwa prawą ręką – sięgając za lewe ramię „biorę jajko”, na dwa rozbijają je o ramię, wlewają do miski, mówiąc „chlup” i wyrzucają skorupki przez prawe ramię, mówiąc „siup”; następnie to samo lewą ręką. Teraz ugniatają, wyrabiają ciasto, rozwałkowują (przed sobą obiema rękami), ozdabiają kremem – składają dłonie w piastki, jedna na drugą, a palce rąk energicznie otwierają i zamykają: posypują bakalią. Na koniec gotowym „ciastem” wszyscy nawzajem częstują osoby siedzące po prawej i lewej stronie. Zabawa jest dobrą gimnastyką dla rąk.

* Nagranie do zabawy znajduje się z w zbiorach Działu Instrukcyjno-Metodycznego MBP w Białej podlaskiej

6. Ukryty autor

Rozdajemy uczestnikom zestaw zdań w których ukryte są nazwiska pisarzy. Zadanie uczestników polega na odszukaniu nazwisk i podkreśleniu ich.

Dodatek nr 6

b) zestaw dla prowadzącego

a) dla uczestników

zabawę można odwrócić i zaproponować uczestnikom układanie zdań, tak aby wpisać w nie nazwisko pisarza.

7. Czerwony kapturek

Wygląd postaci:

1. Czerwony Kapturek – ma czerwoną czapkę (prawą dłoń unosimy nad głową) i fartuszek (lewą rękę kładziemy na brzuchu i kręcimy biodrami)
2. Babcia – ma laseczkę w prawej ręce (pochylamy się do przodu, lewą rękę kładziemy na plecach)
3. Wilk – ma wielką paszczę (wyciągamy przed siebie wyprostowane ręce i symulujemy kłapanie paszczy)
4. Gajowy (myśliwy) – ma strzelbę z której strzela (prawa ręka wyprostowana z wyciągniętymi dwoma palcami, lewa podobnie ułożona i nieco zgięta, mówiąc „pif, paf” lekko uginamy kolana)

Uczestników dzielimy na 4 grupy i przydzielamy im odgrywanie jednej z postaci. Zabawa polega na wykonaniu charakterystycznych gestów, kiedy w odczytywanym przez prowadzącego tekście pojawi się dana postać.

Dodatek nr 7 „Czerwony Kapturek” - tekst dla prowadzącego

Inna wersja zabawy z „Czerwonym Kapturkiem” znajduje się w scenariuszu zajęć „Podróż do bajkowego lasu”.

8. Baśń o kogucie

Zanim odczytamy lub wypowiemy baśń, dzielimy uczestników zabawy na cztery grupy. Jedna śledzi tekst, uważając na słowo – król, druga – królewna, trzecia – rycerze, czwarta – kogut. Gdy usłyszą to hasło, mają wykonać charakterystyczne gesty, na przykład król – naśladowanie wkładania korony, królewna – przymierza suknę balową, rycerze – wyciągają szpady, kogut – staje na jednej nodze i pieje. Podczas zabawy czuwamy, aby każdy mógł zagrać mógł zagrać swoją rolę i płynnie przechodzimy dalej, snując historię. Na zakończenie wszyscy wszystkim biją brawo. Możemy sobie urozmiać naszą opowieść, wykonując wcześniej odpowiednie dla postaci stroje z bibuły.

Dodatek nr 8 „Baśń o kogucie” - tekst dla prowadzącego

9. Bajkowe zagadki

Bajkowe panienki,
nie dla nich sukienki.
Wszystkie woła rybi ogon
i dlatego pływać mogą.

Jakie imiona mieli
braciszek i siostrzyczka,
którzy w lesie znaleźli
chatkę zrobioną z pierniczka?

Jaka to dziewczynka:
ma roboty wiele,
a na pięknym balu
gubi pantofelek?

Bardzo wiele przygód miała
drewniana chłopczynna,
zanim z ojcem się spotkała
w brzuchu wieloryba.

Chociaż kłopoty z wilkiem miała,
wyszła z opresji zdrowa i cała.

W jakiej bajce spotkasz dziadka
z długą brodą, chałupiną i siecią
nad wodą?

INFORMACJA ZWROTNA

Informację zwrotną stosujemy wtedy, kiedy chcemy poznać odczucia uczestników spotkania związane z daną chwilą, ich aktualnym nastrojem czy samopoczuciem, aby dowiedzieć się jak odebrali daną zabawę, jak się w niej czuli, czego dowiedzieli, nauczyli. Każda forma wypowiedzi jest wskazana: werbalna, rysunkowa, ruchowa, dźwiękowa.

1. Dokończenie zdań na arkuszu szarego papieru

- Czuję teraz, że...
- Dziś na zajęciach nie podobało mi się...
- Było dla mnie ważne, że...
- Mam nadzieję, że...

(zdania należy dopasować do tematu zajęć)

2. „Krok do środka kręgu”

Na pytanie prowadzącego dzieci odpowiadają robiąc krok do środka kręgu (TAK) lub do tyłu (NIE) np.:

- Czy jesteście zadowoleni z dzisiejszego wspólnie spędzonego czasu?
- Czy podobały wam się zabawy?

3. „Buźka”

- Na kolorowych kartkach (do wyboru) dzieci rysują buzię z wesołą lub smutną miną, w zależności od tego jak czują się po zajęciach.
- Inna wersja: na trzech kartonach rysujemy buzie z różnymi minami. Na zakończenie zajęć uczestnicy, odpowiednio do nastroju, wpisują swoje imię na wybranym kartonie.

Dodatek nr 9 - „Przykładowe buzie”

4. Emblematy

- różnej wielkości bombki zawieszane na choince
- bombki z wyrazem miny na choinkę
- kwiatki z miną z okazji spotkania z dziadkami, mamami

5. Termometr uczuć, nastroju

Wpisanie imienia lub postawienie kropki w odpowiednim miejscu na termometrze, zgodnie z aktualnym samopoczuciem.

Dodatek nr 10 - „Termometr”

6. Pięć palców

Na pytania zadane przez prowadzącego dotyczące osiągniętych efektów, zdobytej wiedzy czy zaangażowania uczestnicy pokazują w milczeniu określoną ilość palców dłoni

7. Sygnalizacja świetlna

Każdy otrzymuje 3 kartki w trzech kolorach zielonym (TAK), żółtym (TAK SOBIE), czerwonym (NIE); przez podniesienie właściwej kartki uczestnicy wyrażają opinię na temat np.:

- czy podobały ci się zajęcia, w których brałeś udział?
- czy zajęcia przybliżyły ci...

8. Wpisanie swojego imienia w ludzika na przygotowanej planszy zgodnie z własnym dzisiejszym samopoczuciem.

Dodatek nr 11 - „Ludziki”

9. Pogoda – mój nastrój

W czterech rogach sali na ścianach przypinamy duże obrazki z rysunkami symbolizującymi różne stany pogody ducha ; słońce – oznacza radość; słońce z chmurką – mieszane uczucia radości z myślami o swoich kłopotach, które nie dają spokoju; chmurka z deszczem – smutek; mgła – niepewność. Uczestnicy spotkania wpisują swoje imię na wybranym ob. brązku.

Zabawa na zakończenie

„Pomachaj mi na pożegnanie”

wszyscy stoją w kręgu, prowadzący wygłasza formułę:

„Niech na pożegnanie pomachają do nas:”

- ci, którzy przyszli tu smutni, a wychodzą weseli
- ci, którym dobrze pracowało się w grupie
- chłopcy
- dziewczynki
- ci, którym podobały się tańce
- ci, którzy zostają
- ci, którzy wychodzą.

UCZENIE SIĘ W GRUPACH

(sposób na ciekawą lekcję biblioteczną)

Uczestników należy podzielić na grupy o jednakowej ilości uczestników (np. pięć grup po pięciu uczestników). Każda osoba w grupie ma swój numer, który musi zapamiętać. Musi pamiętać też numer własnej grupy. Każda grupa otrzymała:

- obrazek ze starym zamkiem (patrz rysunek),
- kartony i długopisy.

Najpierw na kartkach należało indywidualnie odpowiedzieć na pytania:

Nr 1: Z jakiej epoki pochodzi zamek i kto w nim mieszkał?

Nr 2: Czym zajmowały się ówczesne kobiety?

Nr 3: Czym zajmowali się mężczyźni?

Nr 4: Jak można było zamek zdobyć?

Nr 5: Jak można było zamku bronić?

Czas na wykonanie zadania – siedem minut. Po jego upływie w każdej grupie należy „przegadać problemy” i wpisać na swoje kartki nowe informacje (pięć minut). Na sygnał kręciółkiem trzeba utworzyć nowe grupy: jedynek, dwójek itd. Grupa jedynek ma przekazać sobie informacje dotyczące odpowiedzi na pytanie nr 1. Podobnie postępują pozostałe grupy. Grupa dwójek dzieli się tym co ustaliła na temat pytania nr 2 itd. Nowe informacje wszyscy dopisują do tych, które już posiadają. Często wiele odpowiedzi pokrywa się, co oznacza, że inni myślą podobnie lub tak samo. Odbywa się dyskusja nad odpowiedziami, które się zacznie od siebie różnią. Po powrocie do grup macierzystych każda jedynka mówi swoim koleżankom, co nowego uzyskała od innych jedynek w związku z pytaniem nr 1. Pozostałe osoby skrzętnie notują. Podobnie postępują dwójki, trójki itd.

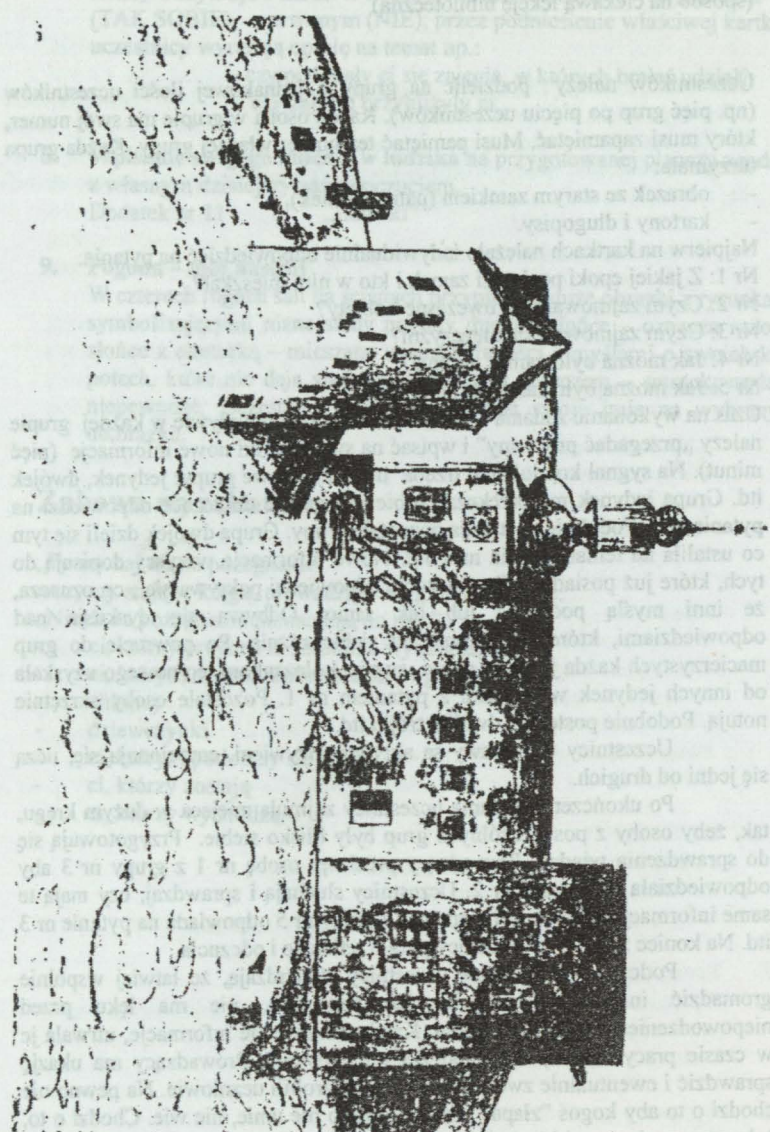
Uczestnicy tej zabawy są aktywni, ożywieni, emocjonują się, uczą się jedni od drugich.

Po ukończeniu zadania uczestnicy zajmują miejsca w dużym kręgu, tak, żeby osoby z poszczególnych grup były blisko siebie. Przygotowują się do sprawdzenia wiedzy. Prowadzący prosi np. osobę nr 1 z grupy nr 3 aby odpowiedziała na pytanie nr 2. Uczestnicy słuchają i sprawdzają, czy mają te same informacje. Potem osoba np. nr 4 z grupy nr 5 odpowiada na pytanie nr 3 itd. Na koniec zabawy prowadzący pyta o refleksje i odczucia.

Podczas takich zabaw uczestnicy stwierdzają, że łatwiej wspólnie gromadzić informacje, szybciej ich przybywa, nie ma lęku przed niepowodzeniem, bo nie ma stresu. Każdy ma te same informacje, utrwala je w czasie pracy w grupach i podczas odpytywania. Prowadzący ma okazję sprawdzić i ewentualnie zweryfikować to, co zrobili uczniowie. Na pewno nie chodzi o to aby kogoś ”złapać” na tym, czego nie umie, nie wie. Chodzi o to, żeby stworzyć warunki i uświadomić możliwość efektywnego uczenia się.

Na zakończenie warto przeprowadzić podsumowanie pracy w grupie. Można zadać każdemu uczestnikowi pytanie. Np.: *Jaki wpływ miały na ciebie zajęcia, w których brałeś udział?*

UCZENIE SIĘ W GRUPACH

Na zakończenie warto przypomnieć podsumowanie pracy w grupie. Można zadać każdemu uczestnikowi pytanie: Jaki wpływ miały na Ciebie te spotkania? Jaką rolę odegrały w Twoim życiu? Jaką rolę odegrały w Twoim życiu? Jaką rolę odegrały w Twoim życiu?

ŚWIĘTO BABCI I DZIADKA

1. Na początku witamy zaproszonych gości, wyjaśniając, że dzisiejsze spotkanie będzie inne niż dotychczas. Zapraszamy wszystkich do wspólnej zabawy.
2. Dzieci, stojąc w luźnej gromadce, mówią wiersz dla babć pt. „Babcia”¹,
*Ja nie buntuję Babci, ale
Babcia nie myśli o sobie wcale,
tylko o nas, już od rana, ledwo wstanie –
żeby każdy, zanim wyjdzie, zjadł śniadanie,
żeby tata wziął parasol, gdy jest dżdżysto,
żeby wnuczek miał w kieszeni chustkę czystą,
żeby mama nie szukała rękawiczek,
żeby wnuczki miały „Świerszczyk” i „Płomyczek”,
żeby obiad gdy wrócimy, był podany,
żeby dom był zawsze pięknie wysprzątany.*

Ja tam Babci nie buntuję – lecz bym chciała,

żeby Babcia się nareszcie zbuntowała,

żeby Babcia pomyślała raz o sobie!

Ja tam Babci nie buntuję, lecz tak zrobię:

powiem mamie po cichutku, choćby teraz,

żeby mama poszła z Babcią do fryzjera,

żeby tata przyniósł ciastka oraz kwiaty,

stół nakryję elegancko do herbaty.

Babcia siądzie przy tym stole jak królowa

i usłyszy od nas wszystkich takie słowa:

CHOĆ DZIEŃ BABCI jest raz w roku

obchodzony w każdej z rodzin,

ale u nas w naszym domu,

nikt się na to nie chce zgodzić,

bo raz na rok to zbyt rzadko.

Ogłaszamy wszem i wszędzie –

¹ A. Kamińska: *Babcia* [w:] R. Przymus: *Uroczystości pełne radości dla klas 1-3*, Wydawnictwo J UKA, Warszawa 1995

ŻE DZIEŃ BABCI w naszym domu
raz na tydzień odąd będzie !
a następnie dla dziadków „Kwiatek dla dziadka”².

Zimowy, srebrny

Dzień Dziadka,

nie zna piosenki skowronka,

wiosennego słonka,

zapachu polnego kwiatka.

Dlatego my

w Dniu Dziadka

pożyczymy kilka godzin,

żeby wiosną, na tacie

Godziny Dziadka obchodzić!

Obejdziemy dookoła bratka,

macierzanki, mięty, rumianka...

A dzisiaj ucałujemy Dziadka

i przewieźmy, choć kawałek, na sankach.

To jest część jakby oficjalna, wykonana przez samych uczniów.

3. Czas na **pierwszą wspólną zabawę**. Dzieci, które zgłoszą się na ochotnika, biorą kolorowe karteczki z wypisanymi na nich czynnościami: *śpiewać, tańczyć, zamiatać, szyć, pływać* itp. Pokazują je pantomimicznie, a seniorzy odgadują, co to za czynność.
4. Następnie proponujemy **zabawę pt. Co kto wylosował?** Uczestnikami są zarówno dzieci jak i ich dziadkowie. Podchodzimy z pudełkiem, w którym są karteczki z nazwami zwierząt, po losowaniu następuje prezentacja odgłosów wylosowanych stworzeń.
5. Po tej zabawie atmosfera staje się luźniejsza, swobodna, dlatego bez wahania proponujemy wszystkim **wspólny taniec do piosenki pt. „Babcia – kucharka”**³. Dziadkowie wraz z wnukami tańczą znany dzieciom taniec. Dzieci odgrywają rolę prowadzących w parze, gdyż znają układ.
6. Skoro była **piosenka** o babci, musi też pojawić się o „**Dziadku Józku**”⁴. Tym razem nie męczymy dziadków. Mogą odpocząć na swoich miejscach. Dzieci śpiewają akompaniując sobie na instrumentach perkusyjnych.
7. Następną zabawą: **Dzieci losują z woreczka ukryty w nim przedmiot**, np.: nici, nożyczki, długopis, szczoteczkę do zębów, linijkę, naparstek, klucze, a dziadkowie mając zamknięte oczy, dotykają tego „czegoś” nawet kilkakrotnie i próbują odgadnąć co to jest.

² B. Lewandowska : Kwiatek dla dziadka [w:] *Wiersze i piosenki na uroczystości rodzinne*, wybór i oprac. E. i J. Frączakowie, Wydawnictwo DIANA, Wałcz 1992, s. 50

³ Piosenka pt. *Babcia kucharka* znajduje się w podręczniku do nauki muzyki M. Tomaszewskiej „Pierwszaki śpiewaki”, kl. I, Wyd. M. Rożak, Gdańsk 1996

⁴ Tamże

8. Następnie wnuki domyślają się na podstawie ilustracji wykonanych przez gości, **jakie marzenia ma dziadek, a jakie babcia**. Wcześniej seniorzy otrzymali karteczki, na których narysowali je.
9. Przyszedł czas na **wierszyk**, od którego **wszystko się zaczęło**. Dzieci na paluszkach pokazują treść wierszyka pt. „**Rodzinka**”

*Ten pierwszy to dziadziuś,
Tuż obok babunia.
Największy to tatuś,
A przy nim mamusia.
I to ja, dziecina mała
Oto jest rodzinka –
Moja ręka cała.*

Następnie kochanym babciom i dziadkom dzieci wspólnie składają życzenia:

*Niechaj Dziadzio z Babunią tak nam długo żyją,
póki komar i mucha morza nie wypiją⁵*

oraz wręczają babciom i dziadkom **laurki i upominki**.

10. Po tych miłych chwilach zapraszamy gości i dzieci na **poczęstunek** przygotowany przez niezawodne mamy.

Na zakończenie spotkania prosimy wszystkich o wyrażenie swojego nastroju poprzez np.: wybranie i przyklejenie kwiatka z określoną miną na przygotowanej planszy.

oprac. Ewa Studniewska – nauczycielka nauczania zintegrowanego

⁵ Z. Rogoszówna: *Niech dziadzio z babunią* [w:] *Wiersze i piosenki...* op. cit., s. 128

ZABAWY Z BABCIĄ I DZIADKIEM

Cel ogólny: wzmocnienie więzi emocjonalnej między wnukami i dziadkami.

Cele szczegółowe:

- dziecko odczuwa i wyraża radość ze wspólnej zabawy z dziadkami,
- próbuje wyrażać swoje myśli i spostrzeżenia dotyczące dziadków, a także uczucia do babci i dziadka,
- potrafi sprawić radość bliskim,
- potrafi działać w parze z seniorem,
- zna zasady zabawy w grupie,
- dostrzega podobieństwa i różnice w wyglądzie babci (dziadka) i siebie,
- potrafi recytować tekst,
- śpiewa piosenkę do akompaniamentu muzycznego,
- identyfikuje odgłosy z otoczenia,
- naśladuje czynności.

Formy: uroczystość o charakterze zabawowym.

Środki dydaktyczne: teksty wierszy, zagadek, worek z przedmiotami (plastikowa rybka, pantofelek, wilk, zaba), instrumenty muzyczne, balon dla każdego dziecka, kartoniki z narysowanymi zwierzętami, ptakami, owadami, zdjęcia dziadków z młodości i aktualne, magnetofon, kasety, laurka dla każdego gościa.

1. **Prowadzący wita gości** i składa im życzenia z okazji Dnia Babci i Dziadka oraz zaprasza do wspólnych zabaw.

2. **Dzieci witają zebranych** słowami wiersza I. Salach „Z okazji święta”¹

*Babciu miła, Dziadziu drogi,
przychodźcie w nasze progi.*

*Z okazji tego święta
mamy buzie uśmiechnięte,
więc uśmiechy dziś dajemy,*

Babcię, Dziadka całujemy.

*I wy – przy tak wielkim święcie
bądźcie także uśmiechnięci.*

¹ I. Salach: Z okazji święta [w:] *Plany miesięczne pracy wychowawczo-dydaktycznej w przedszkolu z dziećmi 4-letnimi*, Zakład Wydawnictw i Reklamy IWANOWSKI, Płock 1995

3. **Zabawa „Iskierka przyjaźni”.** Zapraszamy dorosłych i dzieci do korowodu przy muzyce. Wszyscy utworzymy krąg, trzymając się za ręce. Prowadzący recytuje tekst:
*„Iskierkę przyjaźni puszczam w krąg,
niech wróci do moich rąk”.*
Lekko ściskamy rękę dziecka stojącego po naszej prawej stronie i prosimy, by przekazało uścisk osobie stojącej obok. Iskierka obiega krąg i wraca do osoby prowadzącej.
4. **Odgadywanie zagadek przez babcię i dziadków:**
 - Chętne dzieci kolejno recytują znane im zagadki², np.:
*Jaka to dziewczynka ma roboty wiele,
a na pięknym balu gubi pantofelek? (Kopciuszek)*
*W jakiej bajce spotkasz dziadka z długą brodą,
chałupinę starą i sieci nad wodą? (O rybaku i złotej rybce)*
*Chociaż kłopoty z wilkiem miała,
wyszła z opresji zdrowa i cała. (Czerwony Kapturek)*
 - Następnie inne dzieci wyjmują z czarodziejskiego woreczka różne przedmioty, a zadaniem babć i dziadków jest odgadywanie, z jaką bajką kojarzy im się dany przedmiot (rybka, pantofelek, wilk, żaba). Trafne odpowiedzi nagradzamy brawami.
5. **Zabawa „Rodzinna orkiestra”.** Dorośli grają na instrumentach muzycznych (tamburynach, bębenkach, kołatkach, dzwonkach) w rytm śpiewanej przez dzieci piosenki „Dla Babci”³
6. **Zabawa „Taniec z balonami”.** (w parach dorosły – dziecko do muzyki wolnej, potem szybszej). Dorosły podtrzymuje balon brzuchem na wysokości czoła dziecka. Ręce tancerzy są „wyłączone”.
7. **Zabawa „Masaż w kręgu”** przy muzyce relaksacyjnej. Babcię i dziadkowie robią masaż dziecku leżącemu na brzuchu. Wykonują czynności podpowiadane przez prowadzącego. Masaż powinien być relaksacyjny, starajmy się wykonywać go delikatnie, powoli, tak aby dziecku było miło i przyjemnie⁴.
8. **Zabawa „Zgadnij co robię?”** Ruchem i gestem dzieci wyrażają wcześniej umówione czynności, np. szycie igłą, pisanie, ziewanie, czesanie się, taniec. Zadaniem gości jest nazywanie czynności. Trafne odpowiedzi nagradzamy brawami.
9. **Zabawa „Co kto wylosował?”** Seniorzy losują kartoniki z narysowanymi zwierzętami, ptakami, owadami. Wnukowie odgadują nazwy ry-sunków.

² Zagadki dla najmłodszych. Materiały metodyczne. Oficyna Wydawnicza i Fonograficzna, Kielce 1992.

³ Piosenka *Dla Babci*, muzyka M. Sawa, słowa E. Pac-Gajewska [w:] *Plany miesięczne... op. cit.*

⁴ W zależności od woli i chęci dzieci i dorosłych może nastąpić zmiana – wnuczek masuje dorosłego (w pozycji stojącej). W tej wersji osoba dorosła i dziecko masuje i jest masowane, co daje radość i poczucie bezpieczeństwa w grupie.

10. Zabawa „Co mam wspólnego z babcią i dziadkiem?” Dzieci dobierają się w pary z babciami lub dziadkami dzieci szukają cech wspólnych (lubią oglądać bajki, mają okulary, mają takie samo imię itp.) i różniących się od babci lub dziadka (spodnie u wnuka – spódnica u babci, dłonie małe lub duże itp.) W razie potrzeby seniorzy pomagają dzieciom w wykonaniu zadania. Zabawa trwała dopóty, dopóki cechy wspólne i różniące nie zostały określone.
11. „Kiedy babcia i dziadek byli mali...” W grupach dorośli – dziecko oglądamy zdjęcia, przyniesione wcześniej do przedszkola przez dzieci. Nastąpi wymiana wrażeń, wróć wspomnienia...
12. **Prezentacja wierszyka** pt. „Rodzinka”⁵ Dzieci prezentują wiersz z pokazywaniem, siedząc na kolanach swoich bliskich
Ten pierwszy to dziadziuś, (kciuk)
Tuż obok babunia, (wskazujący)
Największy to tatuś, (środkowy)
A przy nim mamusia. (serdeczny)
I to ja, dziecina mała (mały)
A to jest rodzinka – moja cała. (cała dłoń)
13. **Zabawa „Ciasto”**. Dzieci „pieką” ciasto – poczęstunek dla gości: ucieirają margarynę z mąką, otrzepują ręce, rozbijają jajka, zagniatają ciasto, wałkują i posypują je, wyciskają krem, wkładają do pieca, wyciągają gotowe ciasto. Następnie zapraszają gości na poczęstunek.
14. **Wspólny słodki posiłek** – ciasto, herbata, kawa, soki.
15. Na zakończenie dzieci wręczają babciom i dziadkom wcześniej przygotowane **laurki** oraz dziękują im za wspólną zabawę.

oprac. Róża Grünberg – nauczycielka przedszkola w Rybniku

⁵ E. Kowalik: *Rodzinka, W świątecznym nastroju*. „Wychowanie w Przedszkolu” 1998, nr 1

KRASNOLUDKOWO

POWIAT ŁAKOWO

(Bajka o życiu Łakowych Krasnali)
zabawa plenerowa

Materiały: kolorowa kreda, paski kolorowej bibuły karbowanej, klej, wycięte z tektury kwiaty, ptaszki, żabki, owady, krasnale (szablony w Dodatku nr 12), kartony, kredki, sznurek, spinacze do bielizny oraz biurowe, magnetofon, kasety z nagraniami („Taneczna loteryjka”, „Savila se bela loza”, „Krasnal do krasnala”, rock and roll, „Samolot”, „Uchwycone modele”, „Elementanze”, piosenki dla dzieci, np. Majki Jeżowskiej), pudełko z losami do „Tancznej loteryjki”.

Zabawy na wejście:

1. Przyozdabianie placu paskami kolorowej bibuły.
2. Malowanie kolorową kredą po asfalcie.
3. Malowanie kredkami na kartonach i zawieszanie obrazków za pomocą spinaczy biurowych na rozpiętym wokół placu sznurku.
4. Malowanie wyciętych z tektury kwiatków, krasnali, owadów, ptaszków, żabek. Przyklejanie ich do spinacza do bielizny – powstanie oryginalna broszka.

Wszystko odbywa się przy wesołej muzyce (piosenki dla dzieci)

Rozpoczęcie:

1. Powitanie i przedstawienie się: wszyscy jednocześnie mówią swoje imię – szeptem, głośno, krzycząc.
2. Zaproszenie do korowodu i formowanie się korowodu.
3. Barwny korowód przy dźwiękach muzyki – tańcząc i podskakując okrążamy dwukrotnie plac, na koniec kierując się na miejsce wspólnej zabawy.

Zabawa fabularyzowana:

Narracja: Gdzieś w Łakowskim powiecie leży sobie mała miejscowość – Krasnoludkowo. Osadę tę zamieszkują Łakowe Krasnale.

Łakowe Krasnale to naród bardzo malutki, o tyci... (pokazujemy). Zaś nosy mają wielkie, a to od ciągłego wężania kwiatków na łące.

Krasnale mieszkają w malutkich domkach, wykopanych w ziemi przez krety. W każdym takim domku żyje tata – Krasnal, mama – Krasnalka i dzieciątka Krasnalątka.

Łakowe Krasnale chodzą w zielonych serdaczkach, zielonych spodniach, zielonych butkach i zielonych czapeczkach takich jak trawa na łące. Ale czasami zakładają czapeczki żółte – jak mleczce, białe – jak stokrotki, czerwone – jak maki, lub fioletowe – jak koniczyna. A po sianokosach plotą sobie kapelusze z siana. Wszystko to po to, by nie można ich było zauważyć.

Świat w Krasnoludkowie wygląda zupełnie inaczej niż u nas. Nad głowami szumią mieszkańcom żdźbła traw i łakowe kwiaty. Trudno coś

dojrzyć pomiędzy tym gąszczem. Dlatego, jak Łakowy Krasnal chce spotkać innego Łakowego Krasnala, musi go bardzo wypatrywać. Chodzi więc, wypatruje, a kiedy dojrzy, łapie czym prędzej, krzycząc: „Cześć!” Zdarza się przy tym czasem, że naraz połapie się kilku. Chodzą więc teraz w tych grupach i wypatrują innych krasnali. A gdy ich zobaczą, znów krzyczą: „Cześć!” i czym prędzej ich chwytają, by nie zniknęli w trawie.

Działanie: Chodzimy i „wypatrujemy” innych „Krasnali”. Na hasło prowadzącego: „Jest”, łapiemy pierwszą upatrzoną osobę i krzyczymy: „Cześć!”. Teraz chodzimy już dwójkami lub w grupach, jeśli razem połapie się więcej „Krasnali”. I znów na hasło prowadzącego, łapiemy inną grupę.

Narracja: W centrum Krasnoludkowa znajduje się plac, zwany Placykiem Wesołej Zabawy. Spotykają się na nim wszystkie Krasnale, by się razem pobawić.

Na placu znajduje się też estrada, na której od czasu do czasu odbywają się występy. I właśnie dziś wystąpi zespół tańca nowoczesnego.

Zajmijmy więc miejsca na widowni i podziwiamy występy.
(przejście na widownię – występ np. grupy tanecznej)

Teraz nauczymy się w jaki sposób Łakowe Krasnale okłaskują wykonawców.

Działanie:

1. Nauka owacji.
2. Oglądanie występów.
3. Owacje.

Narracja: Łakowe Krasnale same także bardzo lubią tańczyć. A najbardziej uwielbiają „Taneczną loteryjkę”.

Działanie:

1. „Taneczna loteryjka”. Pokazujemy dzieciom „zaczarowane” pudełko. W pudełku są losy, na których jest napisane, jak trzeba tańczyć (np.: tańczymy jak drzewa na wietrze, tańczymy jak złote rybki, tańczymy w parach trzymając się za uszy). Chętne dziecko losuje los. Odczytujemy. Włączamy muzykę- wszyscy tańczą według instrukcji. Gdy muzykę przerywamy, ktoś z dzieci losuje kolejny los – itd.
2. Taniec „Savila se bela loza”⁸.
3. Taniec „Krasnal do krasnala”. Dobieramy się w pary. Włączamy muzykę. Osoba bez pary (prowadzący) wydaje polecenia np.: „plecy do pleców”, „łokieć do kolana”, - wszyscy tańczą stykając się np. plecami, łokciem i kolanem. Na hasło: „Krasnal do krasnala”, trzeba szybko zmienić pary. Osoba, która została bez pary (bądź animator) prowadzi zabawę dalej.
4. „Krasnalowy rock and roll” – tańczymy w rytmie rock and rolla.

Narracja: Łakowe Krasnale bardzo lubią śmiać się i psocić. Robią to od rana do wieczora.

Wyobraźmy sobie, że my też jesteśmy Łakowymi Krasnalami i też bardzo lubimy się śmiać i rozśmieszać innych.

Działanie: Każdy stara się rozśmieszyć jak najwięcej osób, np. robiąc zabawne miny.

Narracja: Na łące, oprócz Łąkowych Krasnali, spotkać można też zwierzęta, np. pszczoły, żabki, bociany, krowy. Łąkowe Krasnale bardzo lubią naśladować te zwierzęta. Naśladują ich głosy i sposób chodzenia. Świetnie się przy tym bawią. Potrafią nawet śpiewać w języku różnych zwierząt.

Działanie: Naśladujemy różne zwierzęta – ich sposób chodzenia i głos. Możemy urządzić występ chóru, np. pszczoł, do mikrofonu.

Narracja: Jak wiecie, Krasnale są malutkie, a trawa jest wysoka. Dlatego, aby zobaczyć całą swoją łąkę, Krasnale muszą wzbic się w powietrze. A że same nie potrafią latać, korzystają z usług owadów, których na łące jest mnóstwo. Planują nawet utworzenie Biura Lotów Owadzych. Jednakże latanie na owadach wcale nie jest takie proste, bo owady czasem wcale nie zwracają uwagi na Krasnale, a do tego często przysiadają na kwiatkach. Ale Krasnale tak bardzo kochają swoją łąkę i tak bardzo chciałyby ją ciągle oglądać...

Działanie: Podajemy instrukcję lotu na owadzie, jednocześnie samemu pokazując ruchy. Dzieci naśladują. Następnie włączamy muzykę (wykorzystujemy nagranie tańca „Samolot”) i w jej rytmie „lecimy” – tańczymy.

Instrukcja:

- Dwa razy głaszczemy owada prawą ręką po głowie (wykonujemy ruch głaskania), mówiąc przy tym: „bzyk, bzyk” – prosimy go by poleciał.
- Dwa razy głaszczemy owada lewą ręką mówiąc: „bzyk, bzyk”.
- Rozglądamy się na boki (w prawo, w lewo, w prawo, w lewo), przesłaniając oczy ręką, by sprawdzić, czy już się wbiliśmy w powietrze. ponieważ owad rzadko odlatuje od razu, powtarzamy wszystko jeszcze raz.
- Teraz już wzbiliśmy się w powietrze. Lecimy nad łąką i machamy rękami, żeby owadowi było łatwiej.
- Kiedy nasz owad już się zmęczy, lądujemy na kwiatku (przeciągamy dłońmi wzdłuż tułowia, mówiąc „szu...”)
- Tutaj przesiadamy się na innego owada i powtarzamy wszystko od początku. W sumie lecimy na czterech owadach.

Narracja: Pewnego razu, może to było miesiąc temu, może rok, a może pięć lat (kto to wie, skoro w Krasnoludkowie nikt czasu nie mierzy) mieszkańcy postanowili wzniesić na Krasnoludzkowskim Placu pomnik Wesołego Krasnala. Przytaszczyli wspólnie bardzo ładny kamień na cokół, drugi na pomnik i zaczęli wymyślać, jak on ma wyglądać. Myślą i myślą do tej pory. Wymyślili nawet zabawę, która ma im w tym pomóc: Włączają muzykę, skaczą, tańczą, chodzą dziwnymi krokami (żeby im się lepiej myślało), a gdy muzyka przestaje grać, zatrzymują się w jakiejś pozycji i rozglądają dookoła, że może już któregoś nadaje się na model. A może Wy pomożecie Łąkowym Krasnoludkom?

Działanie: Włączamy muzykę („Uchwycone melodie”) i wszyscy tańczą w jej rytmie. Gdy muzyka przestaje grać, zastygają w bezruchu w pozycji w której akurat byli. Ostrożnie rozglądają się dookoła i podziwiają wzajemnie. Znowu włączamy muzykę itd.

Narracja: Po skończonej zabawie, wieczorem Łąkowe Krasnale urządzają sobie koncert. Pomagają im w tym świerszcze.

Działanie: Każdy wybiera sobie instrument, na którym będzie „grał”. Włączamy muzykę („Elementanze”) i każdy „gra” na swoim instrumencie.

Narracja: Ale nie myślcie sobie, że Łąkowe Krasnale mają tylko pstro w głowie. Ile to one pracy mają każdego dnia. A to pokazują krowie, gdzie najsmaczniejsza trawa. To ostrzegają zające i bażanty przed myśliwym. Suszą motyłom skrzydła po deszczu. Liczą kropki biedronkom. Rozmawiają z pszczołami o tegorocznych zbiorach. Czasem pomogą coś nieść mrówce. Sprzątają też śmieci, które rozrzučili ludzie. Bo taka zaśmiecona łąka wygląda bardzo nieładnie. Poza tym śmieci bywają też niebezpieczne: zwierzęta mogą się nimi skaleczyć lub połknąć coś trującego lub ostrego przez nieuwagę. Dlatego Łąkowe Krasnale mają ogromną prośbę do dzieci i dorosłych, by nie wyrzucali śmieci, gdzie popadnie. Przecież w końcu sami wymyślili kosze i worki na śmieci i śmietniki. Krasnale przysłały nawet specjalnie list do Was. Musiały się pewnie bardzo namęczyć, żeby napisać taki duży list, są przecież takie małe. Musi więc to być dla nich bardzo ważne. Posłuchajcie:

Kochani ludzie!

Aby na świecie było ładnie,

Nie rzucaj śmieci, gdzie popadnie.

I po zabawie sprzątaj sam –

Taką ja prośbę, Krasnal, mam.

Z pozdrowieniami Łąkowe Krasnale

To co, pomożemy Krasnalom dbać, żeby było czysto?

Działanie: Wspólne sprzątanie placu.

oprac. Elżbieta B. Kędzior i Robert Domań

* „Taneczna loteryjka” i „Krasnal do krasnala” – dowolna, radosna muzyka; proponuję unikać jedynie znanych tańców typu „kaczuchy”. „Savila se bela loza” – taniec z kasety (płyty) „Tańce dla grupy” (rozprowadza PSPZ KLANZA, w zbiorach Działu Instrukcyjno-Metodycznego MBP). „Samolot” – taniec z materiałów PSPZ KLANZA. „Uchwycone melodie” – dowolna muzyka taneczna z nagranyymi przerwami. „Elementanze” – z materiałów PSPZ KLANZA; można wykorzystać dowolny, wesoły utwór na orkiestrę.

ODWIEDZINY U WRÓŻKI

Zajęcia przybliżające istotę zjawiska rozpuszczalności
opracowane dla grupy dzieci 5-, 6-letnich

Cele:

- dziecko uczy się pozytywnie myśleć o innych,
- przełamuje onieśmienie poprzez uczestnictwo w działaniach grupy,
- stara się budować poczucie bezpieczeństwa i zaufania wśród rówieśników,
- wzmacnia aktywny, twórczy stosunek do otaczającego go świata,
- zna tytuły i treść popularnych bajek dla dzieci,
- potrafi rozróżnić substancje rozpuszczalne,
- umie wyjaśnić, gdzie można wykorzystać zjawisko rozpuszczalności,
- doznaje satysfakcji z prawidłowo wykonanego doświadczenia.

Metody pracy: rozmowa, opis, doświadczenie, pytania otwarte, zadania i ćwiczenia, ekspresja ruchowa, przekształcenia: „Co by było, gdyby...”

Formy pracy: indywidualna, zespołowa, zbiorowa.

Środki dydaktyczne: strój wróżki, maskotka, farby do malowania twarzy, bibuła w pięciu kolorach, gazety czarno-białe, ilustracje baśni (dla każdego zespołu) i podpisy do nich, mąka, sól, cukier puder, kwasek cytrynowy, nadmanganian potasu, ciepła i zimna woda, cztery pojemniki, łyżeczki, podkład muzyczny (Enya, „The memory of trees”; E. Moriccone, Vangelis; „Voices”; G. Bregovic, „Shimirili Al Hamanginah”), magnetofon, pudełko z podwójnym dnem, szary papier, węgiel drzewny, stolik, duże arkusze styropianu (jako tablice), dwustronna taśma do podklejenia.

1. **Wróżka wita wszystkie dzieci:** *Witam bardzo serdecznie wszystkie dzieci. Zaczaruję wasze buziaki, aby były zawsze uśmiechnięte. Już nawet najmniejszy smutek chowam głęboko do kieszeni. Wszystkie dzieci witają się także między sobą: uściski dłoni, witają się nosy, plecy, łokcie, stopy, uszy (wszystkim działaniom dzieci towarzyszy odpowiednio dobrana muzyka).*
2. **Wstęp do pałacu wróżki.** *Zapraszam was do mojego pałacu. Żeby móc przekroczyć bramę, należy odrysować ślad swojej dłoni na papierze i podpisać dłoń swoim imieniem (każde dziecko samodzielnie wybiera kolor, w jakim chce odcisnąć swoją dłoń, w ten sposób samo decyduje, w jakim zespole się znajdzie). Każdy z powstałych zespołów umieszcza w innym miejscu swoją tabliczkę (arkusz styropianu).*
3. *Skoro moi goście zajęli już wygodne miejsca, nie pozostaje nic innego, jak wyczarować dobry nastrój. Dobry nastrój sprawia, że wszyscy się do siebie uśmiechają, przesyłają całuski, machają do siebie rękami.*
4. *Zaprosiłam was, abyście poznali sztukę czarowania. Pierwszy krok to wymyślenie stroju dla wróżki lub czarodzieja. Spróbujcie ozdobić wasze*

ubrania przygotowanymi materiałami. Dzieci wykonują emblematy i fragmenty stroju z bibuły w kolorze, w jakim odrysowały dłoń. Aby uniknąć zamieszania, bibułę można umieścić w pudełkach o kolorach odpowiadających kolorom bibuły.

5. **Ćwiczenie wyobraźni.** *Siądźcie obok siebie. Wasze stroje są olśniewające! Spójrzcie, wyczarowałam pięknego motyla. Jest taki kruchy, zwiewny i delikatny. Trzymam go w dłoni. Teraz podam go dziecku siedzącemu najbliżej mnie, a ono przekaże go swojemu sąsiadowi i tak dalej. Uważajcie! Motylek jest bardzo delikatny! Ostatnie dziecko wypuszcza motyla na wolność.*
6. **Rozmowa na temat czarów i czarowania.** *Chciałabym się od was dowiedzieć, co to takiego jest czarowanie? Gdzie najczęściej można usłyszeć o czarach? Jakie znacie bajki i legendy, gdzie mowa jest o czarach? Dzieci odpowiadają w kolejności wyznaczonej przez podawaną maskotkę.*
7. **Odgadywanie tytułów baśni.** *Zaraz sprawdzę waszą znajomość baśni i czarów. Odszukajcie właściwe tytuły bajek i umieśćcie je na waszych tablicach. Czy znacie inne bajki, w których występują czary? Na pustym miejscu narysujcie dowolny motyw jednej z nich. A kto z was zna bajkę albo opowiadanie, w którym nie ma czarów? Obrazki podklejamy kawałkami dwustronnej taśmy do wykładzin. Zestawy bajek dla każdego zespołu umieszczamy w pudełkach, w których znajdowała się wcześniej bibuła. Wpisujemy tytuł bajki w puste miejsce.*
8. **„Gdybym był czarodziejem, gdybym była wróżką, to...”** *Wspaniale orientujecie się w czarowaniu! Dokończcie więc teraz zdanie: „Gdybym była wróżką, to...” „Gdybym był czarodziejem, to...”*
9. **Zabawa ruchowa „Nimfy i wojownicy”.** *Przy pomocy czarów zamienię was teraz w nimfy i wojowników. Jedna osoba w zwiewnych szatach (wydartych z gazety) to nimfa, a druga z bronią (którą może być rulonik wykonany ze zwiniętej gazety) to wojownik. Muzyka wam podpowie, która postać ma zatańczyć. Wojownicy nie toczą walki. Są już po bitwie lub polowaniu, cieszą się i tańczą taniec zwycięstwa.*
10. **Doświadczenie z rozpuszczalnością.** *Na stoliku w czterech pojemnikach stoją: mąka, sól, cukier puder, kwasek cytrynowy (mielony). Spójrzcie na to, co trzymam w dłoni (róźdzka). Zaraz wykorzystam jej moc w działaniu. Macie w czterech pojemnikach białe substancje. Zaraz sprawię, że znikną. Prosimy jedno dziecko o zalanie wodą mąki. Nic się nie dzieje! Dlaczego? Zapomniałam użyć róźdzki i wypowiedzieć zaklęcia. Wypowiadając zaklęcie, dotykamy szklanek róźdzką. Prosimy o wlanie ciepłej wody do pozostałych pojemników (z cukrem, solą, kwaskiem). Substancje zniknęły. Czary zadziałały. Spróbujcie (przy pomocy łyżeczek) jak smakują powstałe płyny. Określcie, jakie to były substancje i jaki mają smak. Skąd wiedziałyście, jaki to smak, skoro w szklankach niczego poza wodą niema? Dzieci wyciągają wnioski z zaprezentowanego doświadczenia.*

11. *Odkryję teraz przed wami tajemnicę moich czarów. Spójrzcie na te kryształki. Wrzucamy do wody kilka kryształków nadmanganianu potasu. Dzieci obserwują ich znikanie (rozpuszczanie). Gdzie można wykorzystać zjawisko rozpuszczalności substancji?*
12. *Czary dziecięce (zilustrowanie zjawiska rozpuszczalności poprzez zabawę z chustą animacyjną). Dzieci robią małe kulki z bibuły i układają na paskach chusty o tym samym kolorze, co bibuła. Następnie podnoszą chustę do góry, podrzucając i mieszając kolory.*
13. *Czarowanie muzyką i gestem. W pałacu wróżki musi być czystościutko. Wszystkie surowce zbieramy do magicznego pudełka. Wszyscy mamy już doświadczenie w czarach. Wobec tego zaczarujemy pudełko i jego zawartość (w tle: „Shimirili Al Hamanginah”). Dzieci wyczarowują cukierki (pudełko miało podwójne dno).*

oprac. Beata Kowalczyk – nauczycielka przedszkola nr 4 w Świdniku

PASOWANIE NA SZEŚCIOŁATKA

1. Powitanie gości. **Zaproszenie do „Czarodziejskiej Krainy Biedronek”.** Kładziemy przed dziećmi i rodzicami wizytówki, na których widnieją naklejone kropki biedronek z folii samoprzylepnej w czterech kolorach; na każdej wizytówce znajduje się inny kolor kropek. Należy wybrać jedną z nich i wpisać swoje imię (dzieciom pomagają rodzice).

2. **Wspólna zabawa z rodzicami do piosenki: „Wszyscy są, witam was”***

Wszyscy są, witam was,

zaczynamy, już czas.

Jestem ja, jesteś ty,

raz, dwa, trzy.

3. Nawiązujemy do początku roku, gdy dzieci nie chcą się rozstać z rodzicami. Każde chce być w przedszkolu ze swoją mamą. Niektóre płaczą przy rozstaniu. **Zabawa: „Obcy w mieście”.** Dzieci i rodzice chodzą po sali przy dźwiękach muzyki (muzyka smutna) z nisko opuszczonymi głowami. Każdy spaceruje sam. Po chwili zaczynamy się rozglądać, lecz nie podchodzimy do siebie, przyglądamy się sobie nawzajem. Następnie przy weselszej muzyce witamy się z różnymi osobami na wiele sposobów.

4. **Zabawa do piosenki: „Stań ze mną w koło”***

- zabawa w parach razem z rodzicami.

Stań ze mną w koło, będzie nam wesoło (bis).

Zatańcz ze mną ucha, cha i zaśpiewaj ucha, cha (bis).

Podam ci rękę prawą, a ty mi podaj lewą.

A teraz z inną będę tańczyć (zmiana par).

Przypominamy dzieciom sytuację, kiedy poznawały w grupie swoich pierwszych kolegów. Zaczynały nawiązywać się przyjaźnie, dzieci pierwszy raz bawiły się w parach.

5. **„Czardasz”** - zabawa taneczna w czwórkach. Nawiązujemy do czasu, gdy dzieci poznawały się coraz lepiej i zaczynały bawić się w grupach. Dzieci tańczą do melodii czardasza. Do tej zabawy zapraszamy też rodziców.

6. **Zabawa integracyjna „Deszczyk”***.

Pada deszcz, pada deszcz, wieje, wieje wiatr (bis).

Błyskawica, grzmot i błyskawica, grzmot.

A my czekamy dziś na piękną tęczę.

Przypominamy czas, kiedy wszystkie dzieci już się znały i chętnie ze sobą przebywały podczas zabawy, zajęć i w każdym innym czasie. Dzieci i rodzice wymieniają między sobą kolorowe kropki biodronek (pełna integracja)

7. **Piosenka „Leśne Ludki”.**

*Żyły w lesie cztery leśne ludki,
jeden duży, a drugi malutki,
Trzeci taki jak skrzydła motylka,
czwarty cieniutki jak szpilka.*

*Poszły do lasu cztery leśne ludki,
jeden duży, a drugi malutki...
Spotkały wilka cztery leśne ludki,
jeden duży, a drugi malutki...
Uciekły z lasu cztery leśne ludki,
jeden duży, a drugi malutki...*

8. **Piosenka inscenizowana o naszym przedszkolu.** Nawiązujemy do czasu, kiedy dzieci zaczynały poznawać najbliższe okolice przedszkola, miasto, zabytki, swoją ojczyznę, stolicę Polski.

*Są na świecie ogromne wieżowce,
autostrady i nowe ulice.*

*Tyle domów i mieszkań, i ludzi,
że paluszków nie starczy, by zliczyć.*

*Ale jedno jest przedszkole numer trzy
to przedszkole, do którego chodzisz ty.
Tu, gdzie każde dziecko śmieje się do dziecka
i gdzie uśmiech tak się toczy jak piłeczka.*

9. **Zabawa skojarzeniowa „Co to jest Polska?”**

Zaproponujmy tę zabawę jako wprowadzenie do wysłuchania wiersza Cz. Janczarskiego pod tym samym tytułem. Dzieci stają w kręgu. Rzucamy do nich „języka”, a one odpowiadają na pytanie: Co to jest Polska? (łańcuch skojarzeń typu: mama, szkoła, dom, rzeka, drzewa, przedszkole...).

10. **„Co to jest Polska?”** Czesława Janczarskiego. Czytamy wiersz. Dzieci mogą skonfrontować swoje wyobrażenia o Polsce z lirykiem.

Co to jest Polska?

Spytał Jaś w przedszkolu.

Polska to wieś i las, i drzewa w polu.

I droga, którą pędzi do miasta autobus,

i samolot, który leci wysoko nad tobą.

Polska to miasto, strumień i rzeka,

i komin fabryczny, co dymi z daleka.

A nawet obłoki, co nad nami mkną,

Polska to jest także twój rodzinny dom.

A przedszkole?

Tak i przedszkole,

i róża w ogrodzie, i książka na stole.

11. **Inscenizacja wiersza: „Pisze kreda po tablicy”** Dzieci (przygotowane wcześniej) inscenizują wiersz:

Pisze kreda po tablicy,

pisze bardzo rada.

Drobnitkami literami dzieciom opowiada:

Tu As, a tu Ala,

tu las, a tu lala.

Tu dom, a tu płot,

tu sad, a tu kot.

Gdy się pisać nauczymy,

słowo tak po słowie,

szereg liter w nowej książce

więcej nam opowie.

12. **Pasowanie na sześciolatek przez panią dyrektora.** Pytamy panią dyrektora: Czy Pani zdaniem dzieci zasługują na miano prawdziwych sześciolatek?

- *Tak. W pełni na to zasłużyli.*

Pani dyrektor pasuje każde dziecko na prawdziwego sześciolatka.

Wszystkie dzieci otrzymują na pamiątkę pasowania książeczkę i batona.

13. **Wolny mikrofon.** Chętne dzieci i chętni rodzice mogą powiedzieć kilka słów na temat uroczystości.

14. **Słodki poczęstunek** przygotowany przez rodziców.

oprac. Mariola Jąder – nauczycielka przedszkola

* Nagrania do zabaw znajdują się z w zbiorach Działu Instrukcyjno-Metodycznego MBP w Białej podlaskiej

PODRÓŻ DO BAJKOWEGO LASU

Temat: Podróż do Bajkowego Lasu.

Cel: Utrwalenie znajomości prezentowanych wcześniej bajek, rozwijanie inwencji twórczej, doskonalenie umiejętności wypowiadania się poprzez słowo, gest i mimikę, wprowadzenie elementu zaciekawienia i niespodzianki jako środków sprzyjających koncentracji uwagi, integracja grupy.

Metody: Aktywizujące, wywołujące zaciekawienie i zintegrowanie wspólną zabawą, umożliwiające równocześnie kierowanie przez dziecko własną aktywnością, wyrażanie siebie i nawiązanie ściślejszych kontaktów z innymi członkami grupy.

1. **Galeria „leśnych obrazów”** – wyeksponowanie w całej sali prac dzieci; tworzą one „leśną scenografię”, tj. drzewa, krzewy, zwierzęta, zamek; nadają całości pomieszczenia bajkowy nastrój (obrazy te należy przygotować kilka dni wcześniej na zajęciach w bibliotece). Dzieci mają za zadanie odszukać swoje prace i porozmawiać na ich temat.

Materiały: prace dzieci namalowane na dużych arkuszach szarego papieru, taśma malarska.

2. **Powitanie przez prowadzącego.**

Witam tych, którzy... (osoby, które czują się powitane machają ręką)

- mają dzisiaj dobry humor,
- lubią poznawać nowe książki,
- lubią słuchać bajek na dobranoc,
- chcą wybrać się w podróż do Bajkowego Lasu.

3. **Garderoba** – przygotowanie podróżnych strojów. *Ponieważ za chwilę mamy udać się w podróż, musimy się do niej odpowiednio przygotować. Wybieramy się dziś do Bajkowego Lasu, a tam... obowiązują bajkowe stroje. Zapraszam wszystkich do garderoby.* (Dzieci przebierają się przy muzyce)

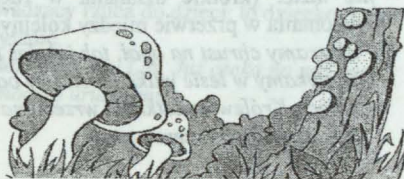
Materiały: W kolorowych pudłach znajdują się elementy garderoby: kapelusze, chustki, krawaty, kamizelki, czapki z daszkiem i inne, mogą też być kolorowe papiery, gazety, bibuła do samodzielnego wykonania elementu stroju.

4. **Kasa biletowa.**

Jeśli jesteś gotowy do podróży, możesz zakupić bilet lotniczy. wpisz na nim swoje imię i przyklej do ubrania w widocznym miejscu.

Materiały: kolorowe bilety z folii samoprzylepnej w czterech kolorach.

5. **Lot samolotem.** Rozlega się dźwięk pudełka akustycznego, który jest sygnałem, że wkrótce odlatujemy. Prowadzący, przebrany za pilota,

zaprasza wszystkich na pokład samolotu.

Uwaga! Uwaga!

Wszystkich chętnych do wzięcia udziału w naszej wyprawie zapraszam na pokład samolotu. Jest jednak pewna trudność! postarajcie się pomóc mi uruchomić samolot. (Zabawa integracyjna przy tańcu Samolot)

Materiały: pudełko akustyczne, czapka pilota, kaseeta z nagraniem

6. Ścieżka wśród drzew. *W krainie, w której wylądowaliśmy, mieszka Wróżka. Zaczarowała ona cały las. Do Bajkowego Lasu prowadzi tylko jedna ścieżka, którą za chwilę przejdziemy i my. Ten odcinek drogi przebywamy pojedynczo (ścieżkę stanowi szeroka wstążka o długości około dwóch metrów); równocześnie nie marnujemy okazji do podziwiania tajemniczego lasu.*

Materiały: szeroka kolorowa wstążka, spokojna muzyka.

7. Kwiatowy deszcz. *Niespodziewanie w Bajkowym Lesie na nasze powitanie zaczęły spadać z nieba kolorowe płatki kwiatów (prowadzący rozrzuca po sali kolorowe szyfonowe chustki) Każdy łapie jeden kolorowy płatek i zamyka go w swej dłoni (dzieci zwijają chustki, tak aby mieściły się w jednej dłoni). Za chwilę w naszych dłoniach rozkwitną czarodziejskie kwiaty. Spróbujcie je wyczarować, otwierając powoli dłonie (chustki rozwijają się).*

Materiały: szyfonowe kolorowe chustki po jednej dla każdego dziecka.

8. Kolorowa mgła. *Utworzyła się gęsta i dziwna mgła, która spowodowała, że wszyscy nagle zaczęli tańczyć (taniec z chustką). Na zakończenie tańca wszystkie chustki, jako kwiaty zostały złożone do kosza; również one będą zdobić nasz bajkowy las.*

Materiały: wykorzystano spokojną muzykę Vangelisa.

9. Czarodziejska kula. *Mgła już opadła. Dzieci, wędrując „po lesie”, znalazły czarodziejską kulę z listem od Wróżki:*

Drogie dzieci!

Jeśli chcecie iść dalej, pomóżcie mi włożyć pomieszczone kartki do właściwej książki. Powiedzcie mi, z jakiej bajki pochodzi zagubiony fragment.

W kuli znajduje się kilka kartek z zagadkami. Dzieci losują je i próbują na nie odpowiedzieć: Z jakiej bajki pochodzi dany fragment?

Materiały: czarodziejska kula – pojemnik na kwiaty, umieszczony wcześniej w niewidocznym miejscu w sali; w nim znajdują się teksty bajek (zapisane wcześniej na sześciu kartkach; patrz zagadki z czarodziejskiej kuli).

10. Bajkowe przygody. *Pomogliśmy Wróżce uporządkować bajki, możemy więc iść dalej. Zobaczymy, kogo spotkamy w lesie. Prowadzić nas będzie muzyka. Jeśli nagle ucichnie, należy się zatrzymać i nasłuchiwać, czy ktoś nie idzie. (krótkie działania w ruchu przy muzyce). Polecenia do wykonania w przerwie między kolejnym muzycznym urywkiem:*

- Zbieramy chrust na opał, tak jak Jaś i Małgosia.

- Spotykamy w lesie wilka i jesteśmy bardzo wystraszeni.

- Śpiąca Królewna dotknęła wrzeczona i usnęła twardym snem.

My zasnęliśmy razem z nią.

- Kopciuszek szyje sukienki dla siostr na bal.
- Krasnoludki pracują w lesie.

Materiały: nagranie z rytmiczną muzyką.

- 11. Tajemniczy rękopis.** Zobaczcie, znowu coś znaleźliśmy. To rękopis bajki „Czerwony Kapturek”. Znać ją doskonale... Ale wydaje mi się, że zakradł się tutaj jakiś psotnik. Pozamieniał niektóre wyrazy w tej bajce. Jeśli rozpoznacie, że coś się nie zgadza, klasnijcie głośno w dłonie.

Materiały: zmieniony tekst bajki o Czerwonym Kapturku; patrz „Bajka o Czerwonym Kapturku”

- 12. Polowanie na wilka.** W Bajkowym Lesie jest dość niebezpiecznie. Wróżka byłaby nam niezmiernie wdzięczna, gdybyśmy złapali wszystkie wilki i odesłali je do ZOO. Pomoże nam w tym muzyka. W jej rytm chodźcie cicho i wypatrujcie wilka (inne dziecko), który będzie tu gdzieś w pobliżu; kiedy muzyka ucichnie należy go szybko złapać (analogiczna zabawa do Szpiega).

Materiały: muzyka do zabawy

- 13. Spotkanie bajek.** Już nam nic nie grozi. W podziękowaniu Wróżka przygotowała dla nas niespodziankę. Usiądźcie wokół kolorowych kół (hula-hop) według koloru bileto. Każda grupa wylosuje sobie kopertę z bajką, do której ilustracja jest pocięta w formie puzzli. Jeśli prawidłowo je ułożycie, dowiecie się jaki jest tytuł bajki. (Dzieci układają, następnie podają tytuły bajek i oglądają ułożone obrazki.)

Materiały: cztery koła hula-hop w kolorach bileto; cztery koperty z puzzlami, ilustracjami bajek

- 14. Wizyta w chatce z piernika.** Myślę, że wszyscy są już zmęczeni wędrówką po Bajkowym Lesie. Wróżka zaprasza więc dzieci do chatki z piernika. Przed nami byli tam Jaś i Małgosia i niestety zjedli wszystkie ciasteczka. Chyba potrafiemy upiec je sami. (Zabawa Ciasto)

- 15. Wspomnienia z wizyty w Bajkowym Lesie.** Za chwilę opuścimy już Bajkowy Las. Ciekawa jestem co zapamiętaliście z wizyty w tym pięknym miejscu. Spróbujcie odpowiedzieć na następujące pytania:

- Czego dotknęła Śpiąca Królowna?
- Kogo więziła Baba Jaga w chatce z piernika?
- O której godzinie Kopciuszek Musiał opuścić bal?
- Ilu krasnoludków mieszkało z Królową Śnieżką?
- Jak miał na imię drewniany pajacyk?
- Co zjadła Królowa Śnieżka?
- Co zgubił Kopciuszek, wybiegając z balu?
- Kto uratował babcię i Czerwonego Kapturka?
- Co się działo, gdy Pinokio kłamał?

Materiały: miękka piłka, którą prowadzący rzuca do dzieci; to dziecko, które złapie piłkę, podaje odpowiedź na pytanie.

- 16. Powrót samolotem.** Pora opuścić Bajkowy Las. Już czeka na nas nasz samolot. Znowu musicie mi pomóc go uruchomić.

Materiały: nagranie Samolot

17. **Dokończ zdanie...** *Myślę, że jesteście pełni wrażeń. Po kolei spróbujcie je przekazać innym, kończąc zdanie: W Bajkowym Lesie najbardziej podobało mi się...*

Zagadki z czarodziejskiej kuli:

1.

- *Co powiesz na tę suknię? Czy nie jest godna księżniczki? Zobaczysz, będziesz królową bału.*
- *Stokrotne dzięki, matko chrzestna.*
- *Nie zapomnij o najważniejszym, czar trwa tylko do północy.*

2.

- *Co za przeżycie, babciu! Chciał mnie schrupać! A ostrzegała mnie mama, żebym nie ufała wielkiemu, złemu wilkowi.*

3.

Dziewczynka ta wyrosła na najpiękniejszą z królewien. Ale jej macocha nie mogła jej ścierpieć.

- *To niemożliwe! Przecież to ja właśnie jestem najpiękniejsza! Ona musi zniknąć. Proszę wyprowadzić królową do lasu i tam ją zostawić.*

4.

Po trzecim kłamstwie nos mu się wydłużył tak gwałtownie, że biedny pajac nie mógł już się zupełnie obrócić. Jak obracał się, uderzał nosem w łóżko albo okno. Speszony, nie wiedział gdzie się ukryć ze wstydu. Chętnie uciekłby z pokoju, ale nie było to takie łatwe, ponieważ jego nos tak urosł, że nie mieścił się już w drzwiach.

5.

Sto lat później życie powróciło do zamku. Prowadzony przez wróżki książę pokonał tysiączne przeszkody i ... wkroczył do wieży, w której spała piękna królewna.

6.

Podczas gdy zbierali chrust w lesie, ich ojciec oddalił się po cichu.

- *Zgubiliśmy się! Co z nami będzie?*

Niedaleko czekał na nich niezwykajny domek – cały z piernika.

Bajka o Czerwonym Kapturku

Dawno, dawno temu, za górami, za lasami, w głębi lasu stał mały zamek, w którym mieszkała śliczna dziewczynka zwana przez wszystkich Zielonym Kapturkiem. Pewnego dnia ciocia powiedziała do Zielonego Kapturka:

- *Dziadek jest chory. Zanieś mu walizeczkę z ciastem, ale bądź ostrożna. Nie zbaczaj ze ścieżek i nie zatrzymuj się po drodze. Wtedy nie spotka cię nic złego.*
- *Nie martw się mamusiu, pobiegnę prosto do dziadka i nie będę się zatrzymywać.*

Zielony Kapturek pojechał rowerem dróżką przez las, ale szybko zapomniał co przyrzekł mamie. Czerwony Kapturek biegł po polance, zbierając poziomki, grzyby i jabłka.

Nagle *Zielony Kapturek* usłyszał szelest krzaków, zza których wyłonił się... czarny, wielki *kot*.

- Dokąd to idziesz, moja mała, zupełnie sama w tym ogromnym lesie?
- Idę do *dziadka* na urodziny.
- Czy twój *dziadek* mieszka sam? – zapytał *kot*.
- Tak! I nigdy nie otwiera drzwi obcym.
- No, to na razie! Może się jeszcze spotkamy – powiedział wilk, po czym szybko pobiegł *ulicą Rzgowską* koło *kościółka* na skróty do domku babci. *Miedzy blokami* ukazała się *chatka dziadka*. Wilk *zadzwoił* do drzwi.

- Kto tam? – spytała babcia.
- To ja, Czerwony Kapturek. Przyniosłam ci *trochę Coca Coli*.
- Wejść, kochanie – rzekła babcia.

Wilk jednym potężnym skokiem wskoczył do izby i jednym kłapięciem paszczy pożarł babcię. W chwilę później do drzwi *zadzwoił* Czerwony Kapturek.

- Babciu, czy mogę wejść?
- Ależ tak, oczywiście, czekam na Ciebie.
- Babciu, czemu masz taki *gruby głos*?
- Czemu masz takie *wielkie okulary*?
- A dlaczego masz takie *wielkie nogi*?
- A dlaczego masz takie *wielkie usta*?
- Żeby cię szybciej zjeść!

I w tym momencie wilk połknął Czerwonego Kapturka. Następnie najedzony, szybko usnął. Tymczasem koło chatki przechodził *listonosz*. Usłyszał *piękny śpiew*. Zająrzał do środka przez okno, a tu w łóżku babci leży *wielki krokodyl*. *Listonosz* wszedł cicho do domu, wyjął *scyzoryk* i zastrzelił wilka. Potem rozciął jego brzuch, z którego wyskoczył Czerwony Kapturek i babcia, obie całe i zdrowe.

oprac. Małgorzata Więczkowska, Beata Arabska

W STUMIŁOWYM LESIE, CZYLI SPOTKANIE Z KUBUSIEM PUCHATKIEM A. A. MILNE'A

zajęcia czytelnicze

Cele zajęć:

- rozbudzanie zainteresowań czytelniczych u dzieci, radości czytania,
- rozwijanie wyobraźni,
- ćwiczenie umiejętności wypowiadania się na forum,
- rozwijanie poczucia wdzięczności, szacunku i akceptacji dla innych ludzi.

1. **Powitanie dzieci.** Zapraszamy wchodzące dzieci do utworzenia koła. Umawiamy się z nimi, że będą machać ręką te dzieci, które uznają, że ich właśnie moje powitanie dotyczy:

- *Witam wszystkich, którzy czytali książkę A. A. Milne'a pt. „Kubuś Puchatek”.*
- *Witam tych, którym książka podobała się.*
- *Witam tych, którzy tak jak Kubuś są wielkimi łasuchami.*
- *Witam tych, którzy podobnie jak Królik lubią zjadać marchewkę.*
- *Witam wszystkich, którzy lubią skakać i brykać jak Maleństwo.*
- *Witam wszystkich tu obecnych.*

2. Kiedy wszystkie dzieci poczuły się powitane, nawiązujemy do tematu **zajęć czytelniczych:** *Odwiedzimy dzisiaj naszych przyjaciół: Puchatka, Prosiaczka, Sowę. Przenieśmy się więc do Stumilowego Lasu. Myślę, że najlepszym środkiem lokomocji będzie samolot. W sali wydzielona przestrzeń z dużym tekturowym pudełkiem oklejonym kolorowym papierem stanowi „odprawę biletową”, do której dzieci podchodzą pojedynczo. Uczestnicy zabawy otrzymują (losowo wybrane) bilety lotnicze z wizerunkami różnych bohaterów naszej książki, będzie to stanowiło to później podstawę do podziału na grupy. Na bilecie wpisujemy imię dziecka. Umieszczona na odwrocie taśma samoprzylepna ułatwi przyczepienie biletu do ubrania dziecka.*

BILET NA WYPRAWĘ DO

STUMIŁOWEGO LASU

CENA: 2 uśmiechy

WAŻNY: 1 godzinę

BILET NA WYPRAWĘ DO

STUMIŁOWEGO LASU

CENA: 2 uśmiechy

WAŻNY: 1 godzinę

3. Po parokrotnym przećwiczeniu dzieci wykonują **taniec „Samolot”**. Ten moment zabawy znacznie je ośmieli.
4. Po dotarciu na miejsce (do Stumiłowego Lasu) dzielimy dzieci na grupy według postaci narysowanych na biletach. Dzieci zajmują miejsca przy stolikach. Każda grupa dostaje do wykonania dwa zadania:
 - *Uzupełnijcie rysunek domku swojego bohatera o taki charakterystyczny element, aby było wiadomo, kto w tym domku mieszka. Zaprezentujcie daną postać.*
5. Aby dzieci miały wrażenie przemieszczania się w przestrzeni, siadamy na podłodze (na uprzednio przygotowanych gąbkach) pod tablicą, na której rozpięta jest wykonana na białym brystolu **mapa Stumiłowego Lasu** – kopia wyklejki do starszych wydań książki. *Aby swobodnie poruszać się w Lesie, żeby w nim nie zginąć, koniecznie musimy mieć mapę. Niestety, ta, którą mamy, nie jest kompletna. Spróbujmy ją teraz uzupełnić. Domki już mamy. Gdzie one powinny być usytuowane? Czy pamiętacie z książki, jakie miejsca powinny być jeszcze zaznaczone na mapie? W rozmowie kierowanej dzieci odpowiadają na pytania i wykonują polecenia:*
 - *Przypomnijcie wydarzenia opisane w książce.*
 - *Uzupełnijcie mapę o napisy (wykonane na taśmie samoprzylepnej) wskazujące miejsca, gdzie toczyła się akcja kolejnych przygód (gdzie mieszkają pszczoły, gdzie jest Północny Biegun, Pomury Zakątek Kłopotuchego, miejsce powodzi, dółek z piaskiem, w którym bawi się Małeństwo).*
6. **Taniec integracyjny „Ciasto”**. Po uzupełnieniu mapy proponujemy małe Conieco. *Małe Conieco to określenie wymyślone przez Kubusia Puchatka. Nazywa ono tak różne dobre rzeczy, które można sobie przekąsić. A jeśli to małe Conieco jest przy okazji słodkie, to tym lepiej. Większość z nas lubi zjeść od czasu do czasu słodkie małe Conieco. Spróbujmy teraz sami przygotować coś takiego.*
7. **W krótkiej opowieści** przybliżamy dzieciom postać autora książki oraz zachęcamy je do przeczytania drugiej części przygód Krzysia i jego zabawek¹.
Kubuś Puchatek lubi małe Conieco, od czasu do czasu lubi rozmaite zabawy, a czasem lubi znów się spokojnie i posłuchać ciekawej historii.

¹ Na podstawie Milne Ch.: *Zaczarowane miejsca*, Warszawa 1982.

- Jak myślicie, jakie historyjki Kubuś lubi najbardziej? – Otóż najbardziej lubi historyjki o sobie samym.

BILET NA WYPRAWĘ DO

STUMIŁOWEGO LASU

CENA: 2 uśmiechy

WAŻNY: 1 godzinę

Po wysłuchaniu przygód Krzysia dzieci mogą opowiadać o swoich kącikach zabaw i swych ulubionych zabawkach. Można przypomnieć o bohaterstwie Kubusia podczas opisanego w książce powodzi. Puchatek starał się pomagać zawsze i wszystkim. Zaproponujmy dzieciom, aby każde z nich spróbowało być takim Puchatkiem, który pomaga innym.

8. „Cieplutkie puchatki”² – recepta na miłość i zadowolenie. *Pomyślcie, czy nie byłoby miło, gdyby można było pójść do sklepu i kupić słoik sympatycznych, ciepłuteńkich uczuć? Potem moglibyśmy podzielić się nimi z tymi, którzy potrzebują nieco miłości, przyjaźni. A może sami zrobilibyście coś takiego? Takie „cieplutkie puchatki” czyli pomponiki możecie wykonać razem z mamą, ciocią, czy starszą siostrą. Pomponiki należy trzymać w jakimś słoiczku i rozdawać tym, którzy są smutni. Każde z dzieci otrzymuje jeden pomponik.*

9. Ostatnią zabawą jest ułożenie hymnu na cześć Kubusia. Każda grupa wymyśla dźwięk charakterystyczny dla swojej postaci. Nałożenie tych dźwięków stworzy muzykę. Mając tak ciekawy podkład muzyczny, czytamy „Hymn na cześć Kubusia”³

10. **Informacja zwrotna.** Ze Stumilowego Lasu wracamy „pociągiem”. Najpierw objaśniamy, że w kolejnych wagonikach (namalowanego na kartonie kolorowego pociągu) jadą osoby:

- w pierwszym – bardzo zadowolone, czyli ci, którzy świetnie się bawili,
- w drugim – zadowolone, ale nie wszystko im się podobało.
- w ostatnim – zmęczone i niezadowolone.

Dzieci za pomocą naklejek wskazują, którym wagonem wracają z podróży.

oprac. Lucyna Podgórna - bibliotekarka

² Weston D. Ch. weston M. S.: *Co dzień mądrzejsze 365 gier i zabaw kształtujących charakter, wrażliwość i inteligencję emocjonalną dziecka*, Warszawa 1998.

³ Milne A. A.: *Kubuś Puchatek*, Warszawa 1984, ss. 128-129.

WIELKANOC Z PEDAGOGIKĄ ZABAWY

I. Działania wstępne

1. **Wizytówka.** Każdy uczestnik spotkania wykonuje sobie wizytówkę z imieniem.
2. **Balonowa pisanka.** Na stoliku leżą balony, nitka, flamastry i nożyczki, a nad nimi wisi instrukcja: *Wykonaj pisanekę z balona. Możesz ozdobić swój balon szlaczkiem, zygzaczkiem lub... Podpisz swoim imieniem i zawieś na sznurku.*
3. **Zdania niedokończone.** Dokończ zdania: Jestem tutaj, ponieważ... Mój ulubiony zwyczaj wielkanocny ...

II. Zabawy integracyjne

1. **Witam tych, którzy...** W kręgu na krzesłach zmieniają miejsca osoby, które:
 - zaczęły świąteczne porządki,
 - umyły okna,
 - lubią śmigus-dyngus,
 - malują jajka w cebulniku,
 - malują jajka farbami,
 - te, które do tej pory nie zmieniły miejsca ani razu.
2. **Zabawa „Zajączki”.** Uczestnicy, siedząc na krzesłach w kręgu, kolejno odliczają począwszy od prowadzącego. Następnie osoba z numerem 1 przykładą dłoń do głowy (po obu stronach) i kiwając nimi, „robi zajączka”, mówiąc: *Zajączek numer jeden pozdrawia zajączka numer...* Wywołany „zajączek” kiwa swoimi „uszami” i pozdrawia następnego „zajączka” podając, jak poprzednio, swój numer i numer pozdrawiającego. „Zajączki” sąsiadujące z tymi, które akurat machają „uszami” muszą również machać tym „uchem”, które sąsiaduje z pozdrawianym „zajączkiem”.
3. **Taniec na siedząco „Szyjemy świąteczne stroje”.** (w tle dowolna, skoczna melodia). Po zdjęciu miary, skrojeniu materiału „szyjemy” wspólnie świąteczne sukienki, garnitury i spodnie, ubrania dla dzieci, a także nowe zasłony.
4. **Podział na grupy - puzzle z pocztówek wielkanocnych.** (do podziału uczestników spotkania na cztery grupy) Każdą z czterech pocztówek wielkanocnych należy pociąć na siedem lub osiem części (łącznie tyle kawałków, ilu wszystkich uczestników – zawsze można jedną część

rozciąć na dwie, gdyby przybyła dodatkowa osoba). Następnie każdy otrzymuje jedną część z poleceniem, aby odszukać osoby mające pozostałe części pocztówki i ułożyć całość. W ten sposób powstaną cztery grupy po siedem lub osiem osób.

5. **Działania plastyczne w grupach:** *Co chciałbyś znaleźć w swoim „jajku – niespodziance”?* Każda grupa otrzymuje duży arkusz szarego papieru, kolorowe gazety i bibułę z poleceniem wykonania „Jajka – niespodzianki”. Należy w dowolny sposób wykonać olbrzymią pisanekę na arkuszu (zaznaczyć kontury). Następnie należy zastanowić się, co każdy z uczestników chciałby znaleźć w swoim „jajku – niespodziance”. Można te marzenia przedstawić, szukając w gazetach odpowiednich zdjęć lub ilustracji i wkleić je w pisanekę. Do wyboru są różne techniki plastyczne. Wykonane prace można zawiesić i stworzyć „Muzeum świątecznych marzeń”.
6. **Taniec z balonowymi pisanekami.** Na zakończenie tańca odbywa się „Pękanie balonów” – wykluwają się nasze marzenia.
7. **Informacja zwrotna.** Dokończ zdanie: Dzisiejsze spotkanie... (rundka z maskotką, tzn. z wełnianym barankiem).
8. **Życzenia wielkanocne.** Na oddzielnych kolorowych karteczkach w kształcie pisanki uczestnicy piszą życzenia:
 - dla siebie,
 - dla rodziny,
 - dla świata.

Następnie przyklejają je w odpowiednich koszyczkach narysowanych na dużych arkuszach papieru.

9. **Taniec krasnoludki.** Krasnoludki zapewne mogą sprawić, aby nasze życzenia i marzenia się spełniły. Przychodzą do nas, pomagają w świątecznych porządkach, tańczą z mamami i tatusiami, następnie wykonują obrót i przechodzą do nowego partnera. Aby ułatwić nieco zadanie rodzice ustawiają się w kole zewnętrznym, a dzieci w kole wewnętrznym (rodzice przez to nie muszą zmieniać miejsca).

oprac. Barbara Wasilewska – nauczycielka w Szkole Podstawowej
w Zabłudowie

ZABAWA Z BRZECHWĄ

Scenariusz imprezy bibliotecznej

Uczestnicy zajęć uczą się:

- współpracować w grupie przy tworzeniu scenek improwizowanych,
- kojarzyć utwory z autorem,
- wczuwać się w postaci bohaterów utworów,
- ucharakteryzować się w postaci literackie,
- wyrazić emocjonalny stosunek do bohaterów utworów.

Pomoce dydaktyczne:

- wizytówki w kształcie owoców, warzyw, zwierząt i ptaków,
- magnetofon i kasety z nagraniami tańców integracyjnych proponowanych przez członków Stowarzyszenia Pedagogów Zabawy KLANZA lub inna odpowiednio dobrana muzyka,
- materiały i rekwizyty do przebierania się i rozpoznania utworów J. Brzechwy jakie zostaną wykorzystane w zabawie (kolorowa bibuła, szary papier, pisaki, nożyczki, stare kolorowe czasopisma, bloki rysunkowe, lina do przeciągania),
- plansze z rozpoczętymi wierszami: Leń, Staś Pytalski, Kłameczucha i Sroka.

Metody pracy: pedagogika zabawy i elementy dramy szkolnej.

Przygotowanie prowadzącego do zajęć:

- wcześniejsze zapoznanie uczestników z utworami J. Brzechwy będącymi przedmiotem zajęć,
- zaplanowanie zajęć, przygotowanie scenariusza i pomocy dydaktycznych,
- wykonanie instrukcji dla uczestników zabawy:
 1. wybierz dowolną wizytówkę, napisz na niej swoje imię i przyczep taśmą do ubrania,
 2. uzupełnij dekorację sali lub zmień ją jeśli Ci się nie podoba,
- przygotowanie i dekoracja sali elementami kojarzącymi się z wierszami Brzechwy, można wyeksponować jego książki lub ilustracje wykonane wcześniej przez dzieci, przyniesione zabawki i inne ilustracje (owoce, warzywa i inne rekwizyty),
- sala powinna być pogodna, kolorowo udekorowana, dostatecznie duża, by można było swobodnie poruszać się,
- uzupełnieniem tak przygotowanej sali jest muzyka, która uspokaja, rozluźnia lub stanowi podkład do prowadzonych zabaw.

Zabawy wyciszające:

- na podłodze leżą trzy duże arkusze papieru, na których dzieci odrysowują swoje dłonie i podpisują je swoimi imionami,
- spokojna, pogodna muzyka.

Zabawy rozluźniające:

- dzieci wchodzą, siadają na krzesłach lub podłodze w kręgu. Prowadzący wita wszystkich uczestników zabawy, np.: witam tych, którzy są uśmiechnięci; witam tych, którzy są smutni; witam dziewczynki; witam chłopców; witam tych, którzy znają wiersze Brzechwy; witam tych, którzy chcą je poznać; witam tych, którzy chcą się bawić; witam tych, których jeszcze nie przywitałem. Osoby powitane machają rękami,
- poznawanie się i zapamiętywanie imion: uczestnicy ustawieni w kole podają swoje imiona i kolejno wszystkich kolegów w grupie (np. ja jestem Ola a obok mnie stoją: Ala, Ania, Jaś... itd.),
- zapamiętywanie uczestników zabawy: grupa siedzi na krzesłach, jedno jest wolne. Prowadzący mówi: miejsce z mojej lewej strony jest wolne zapraszam Anię, Jasia, selera, lwa, misia itp. Następnie, ten który ma lewe miejsce wolne powtarza polecenie (w ten sposób wchodzimy w świat utworów Brzechwy),
- uczestnicy zabawy uzasadniają wybór swojej wizytówki: wybrałam misia, bo...,
- przeciąganie liny: zwierzęta i ptaki naprzeciw owoców i warzyw.

Zabawy na podstawie utworów Jana Brzechwy:

STONOGA

- grupa, która wygrała przeciąganie liny tworzy rząd; dołączają pozostali uczestnicy zabawy i tworzą stonogę poruszającą się po sali. Prowadzący w tym czasie czyta wiersz, uczestnicy naśladują stonogę.

STOP KLATKA

- każde dziecko naśladuje ulubionego bohatera z wierszy Brzechwy, prowadzący klaszcze w ręce przerywając improwizację – grupa odgaduje bohatera.

TANIEC IGŁY Z NITKĄ

- dzieci na polecenie prowadzącego ustawiają się w rząd i naśladują taniec igły z nitką.

JAKI TO WIERSZ

- rozpoznawanie utworów Brzechwy na podstawie rekwizytów:

- koszyczek z jabłuszkiem (Entliczek – Pentliczek)
- igła (Tańcowała igła z nitką)
- jajko (Kokoszka – Smakoszka)
- kaczka z kokardą lub zając (Kaczka Dziwaczka)

- dzięcioł (Opowiedział Dzięcioł sowie)
- drops (Pan Drops i jego trupa)
- buty (Kaczki)
- chusteczka (Koziołeczek)
- herb Szczepbrzeszyna z podpisem chrząszcz (Chrząszcz)
- stopnie: celujący (Samochwała)
- pakunki-bagaże (Sójka)
- zaba i igła (Hipopotam)

dobór rekwizytów może być dowolny

ZABAWA W PRZYJŚCIE LATA

- prowadzący czyta wiersz – dzieci naśladują jazdę furą, na hulajnodze, na rowerze, samochodem, tramwajem, motocyklem, samolotem, w karecie, pływaniu łódką, spacer. Spacer kończymy na straganie.

INSCENIZACJA

- dzieci dzielimy na grupy (najlepiej zgodnie z wizytówkami). Każda grupa wybiera sobie jakieś warzywo lub owoc,
- zabawa w przebieranie się i inscenizacja utworu zgodnie z dokonanym wyborem.

DEPESZA

- nadeszła depesza, którą należy dostarczyć do...
- prowadzący improwizuje jazdę rowerem, autobusem itp., stukot telegrafu i przedstawia miejsca gdzie dostarczona ma być depesza.

UKŁADANIE JADŁOSPISU

- prowadzący dzieli uczestników na grupy zgodnie z wybranymi wizytówkami na: owoce, warzywa, zwierzęta i ptaki. Każda grupa dostaje zadanie: ułożyć jadłospis dla: misia, kokoszki-smakoszki, chorej zięby, hipopotama. Grupy odczytują opracowane jadłospisy.

ZABAWA W ILUSTRATORA KSIĄŻKI

- nakarmiliśmy zwierzęta pana Brzechwy. Zapraszam wszystkie grupy do zabawy w ilustratora książek. Każda grupa wykorzystuje różne techniki plastyczne, wykonuje okładkę do dowolnej książki J. Brzechwy. Po 15 minutach demonstruje wykonane okładki pozostałym uczestnikom zabawy.

TWORZYMYS WŁASNY WIERSZ

- na planszy umieszczono arkusze papieru z rozpoczętymi wierszami np. Leń, Staś Pytalski, Kłameczucha, Sroka. Każda grupa wybiera jeden wiersz i układa dalszą część. Po kilku minutach grupa odczytuje swoje wiersze i umieszcza je na planszy.

ZWIEDZANIE POLSKICH MIAST

- a teraz wybieramy się za morze razem z sówką: pakujemy walizki, rozwijamy skrzydła i lecimy (prowadzący czyta fragment wiersza). Zwiedzamy: Szczecin, Kielce, Gdynię, Pułtusk, Toruń, Krotoszyn, Łódź, Pabianice, Częstochowę, Kraków, Warszawę. Zwiedziliśmy piękne miasta i okolice. Wracamy do domu. Rozluźniamy się.

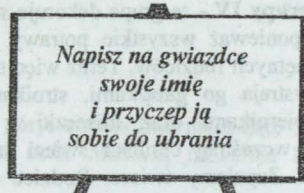
Rozmowa z uczestnikami na temat zajęć. Dzieci swobodnie opowiadają co im się podobało lub nie w zajęciach, w których uczestniczyły.

oprac.: Danuta Zwolińska

SPOTKANIE WIGILIJNO – KOŁĘDOWE

1. Przed wejściem na salę rodzice czytają napis umieszczony na sztaludze i wykonują wizytówki.

Materiały: Gwiazdki z papieru w czterech kolorach, (dla każdego uczestnika) taśma dwustronna.

2. Dzieci wykonują piosenkę „Nasza kołęda” z wykorzystaniem prostych kroków tanecznych (załącznik nr 1), następnie przedstawiają krótkie jasełka.
3. **Podział na grupy.** Zanim zasiądziemy do wieczerzy wigilijnej, w każdym domu trwają przygotowania. My też musimy się do niej przygotować. W tym celu podzielimy się na cztery grupy według kolorów gwiazdek. Każdy zespół otrzyma zadanie do wykonania.

I grupa

Zadanie: Przygotujcie pogadankę na temat Świąt Bożego Narodzenia. Rozdajemy przygotowane informacje na temat Świąt Bożego Narodzenia¹ (załącznik nr 2).

II grupa

Zadanie: Nauczcie się wszystkich zwrotek wybranej kołеды.

Należy zaproponować powielone teksty lub śpiewnik kołęd.

III grupa.

Zadanie: Wykonajcie dla każdego kartkę świąteczną. Na stoliku leżą przygotowane szablony kartek świątecznych z kolorowego papieru wraz z ułożonymi życzeniami, które należy tylko przykleić do środka (załącznik nr 3). Aby ozdobić pierwszą stronę kartki, trzeba lekko zagąć ją na środku, a następnie przyłożyć do zgięcia szablony; choinki, aniołka, bałwana – w zależności od upodobania osób wykonujących to

¹ M. Ziółkowska: *Szczodry wieczór, szczodry dzień – obrzędy, zwyczaje, zabawy*, Ludowa Spółdzielnia wydawnicza, Warszawa 1989

zadanie. Po odrysowaniu nacina się kartkę w miejscachznaczonych przerywaną linią; linie ciągle pozostają nie nacięte. Gotowe prace należy włożyć do koszyczka.

IV grupa Zadanie: *Przygotujcie stół do wieczerzy.*

4. **Praca twórcza rodziców i dzieci w grupach.**

5. **Prezentacja grupy I** – o tradycjach Świąt Bożego Narodzenia opowiadają rodzice i dzieci.

Prezentacja grupy II – wszyscy wspólnie śpiewają wybraną kolędę.

Prezentacja grupy III – rozdawanie kartek świątecznych uczestnikom zabawy.

Prezentacja grupy IV – ta grupa dekoruje stół, (zestawione stoliki na środku sali), ponieważ wszystkie potrawy zostały przygotowane w domu przez chętnych rodziców. Teraz więc tylko nakrywa stół białym obrusem, przystraja go gałązkami, stroikami i świecami. Ustawia talerzyki z piernikami oraz miseczki z barszczem i uszkami. Udekorowana wcześniej choinka świeci lampkami. Słychać ciche dźwięki kolęd. Zapalamy świece. Rodzice i dzieci zajmują miejsca wokół stołu.

6. **Składanie życzeń świątecznych** przez prowadzącego zajęcia (załącznik nr 4).

7. **Wieczera wigilijna.**

8. **Zaśpiewanie piosenki pt. „Choinka”** (załącznik nr 5).

9. **Ewaluacja.** Na choinkę wykonaną z zielonego brystolu uczestnicy przyklejają przygotowane z papieru bombki różnej wielkości, zgodnie z poleceniem umieszczonym na sztaludze.

Wybierz odpowiednią wielkość bombki – w zależności od tego, jak Ci się podobało dzisiejsze spotkanie i przyklej ją na choince

10. **Podziękowanie** rodzicom oraz dzieciom za wspólnie spędzony czas.

11. **Pożegnanie.**

Załącznik Nr 1

1. *Mali kołędnicy
Idą do stajenki.
Zabiorą ze sobą
Wesołe piosenki*

Dzieci tworzą podkowę i poruszają się w miejscu.

Ref.: *Oj, wesoło nam,
Przyszedł do nas Pan.
Malutki Jezusik
U boku Mamusi.*

Wszyscy unoszą ręce do góry, energicznie machając; następnie śpiewając słowa: *Malutki Jezusik u boku Mamusi*, naśladują kołysanie w rękach malutkiego Dzieciątka.

2. *Damy sobie ręce,
Zatoczymy koło.
Zanucimy razem
Kolędę wesołą.*

Dzieci poruszają się zgodnie ze słowami piosenki.

Nasza kolęda

słowa: Stanisława Łukasik
muzyka: Ewa Witkowska

Wesoło

Ma-li ko-łęd-ni-cy I-dą do sta-jen-ki. Za-bio-rą ze so-bą We-so-łe pio-sen-ki.

Ref.: Oj, we-so-ło nam, Przyszedł do nas Pan. Ma-lut-ki Je-zu-sik, U bo-ku Ma-mu-si. Oj, we-so-ło nam,

Przyszedł do nas Pan. Ma-lut-ki Je-zu-sik, U bo-ku Ma-mu-si.

Wszystko o Świętach Bożego Narodzenia

*Lubię zimę no i Święta
A najbardziej chyba
prezenty pod choinką*

SIANO

Garstka siana pod wigilijnym stołem symbolizuje żłóbek, w którym leżało dzieciątko – Jezus. Po wieczerzy wrócono z wyciągniętych ździebełek. Długie i proste oznaczały długie i dobre życie, krótkie i pogięte – chorobę i nieszczęście. Żdźbło zielone było zapowiedzią szybkiego wesela, a złote staropanieństwo.

WIECZERZA WIGILIJNA

Wieczerzą wigilijną rozpoczynała się gdy na niebie pojawiła się pierwsza gwiazdka (która przed wiekami wskazywała pasterzom drogę do stajenki). Do tradycyjnych potraw należały: ryby, zupa grzybowa, migdałowa lub barszcz, pierogi z kapustą, łazanki, kutia. Nie mogło zabraknąć maku (symbolu ciszy i urodzaju). Trzeba było spróbować wszystkich potraw, choćby po łyżeczkę, nawet niezbyt smaczny kisiel owsiany i zupy z konopi, które na szczęście z czasem znikły z wigilijnego stołu.

PUSTE MIEJSCE

Przy wigilijnym stole powinno, według dawnej tradycji, zawsze stać puste narkrycie dla nieobecnych. Tego wieczoru nikt nie powinien być samotny.

TAJEMNICA BOŻEGO NARODZENIA

Boże Narodzenie jest świętem, które obchodzimy na pamiątkę narodzin Chrystusa, co miało miejsce w Betlejem, 25 grudnia dwa tysiące trzy lata temu.

Wigilia (od łacińskiego słowa *vigilare* – czuwać) oznacza dzień przed tym ważnym świętem.

Zwyczaj ubierania choinki w domu pojawił się dopiero 100 lat temu. Wiecznie zielone drzewko jest symbolem nadziei, długowieczności i czarodziejskiej mocy chroniącej przed złem.

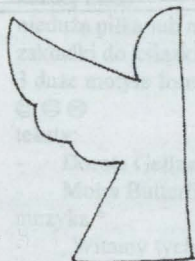
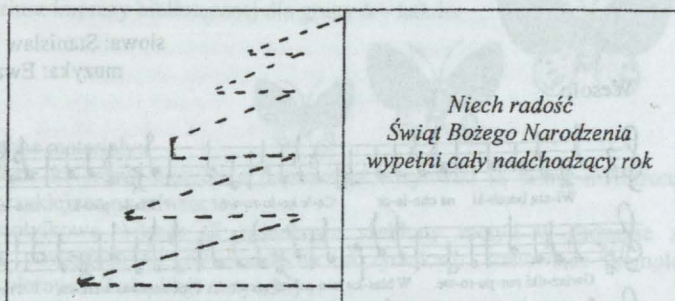
Gwiazdka przypomina gwiazdę betlejemską, jest symbolem narodzenia i czystości.

Jabłko według dawnych wierzeń chroniło przed chorobami i pomagało w sprawach miłosnych. Jest symbolem wieczności, nieśmiertelności i mądrości.

Lampki przypominają o przyjsciu na świat światłości, czyli Jezusa. Są symbolem ogniska domowego.

Łańcuch symbolizuje węzą kusiciela.

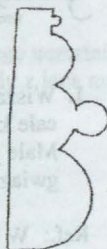
Załącznik Nr 3

Od nas – dla Ciebie!
Niech te Świąta
napelnią twoje serce radością.

Wesołych Świąt
i szczęśliwego Nowego Roku!
Mam nadzieję, że Świąta znajdą
Cię w dobrym nastroju.

Niech Was nie opuszcza
świąteczny nastrój...
Gdy choinka i prezenty już znikną.

Załącznik nr 4

Świąteczne Życzenia

Nadchodzi wigilijny wieczór, wieczór szczególny. Wieczór marzeń i nadziei na lepsze. Zamknijmy na chwilę oczy, cofnijmy się w czasie. Przenieśmy się w krainę lat młodości.

Jestem dzieckiem. Widzę piękną choinkę, mamę krzającą się przy stole. Czuję zapach potraw, widzę bardzo poważnego w tym dniu ojca. Pamiętam życzenia i tę ciekawość, co kryją pudła, które nie wiadomo kiedy i w jaki sposób aniołek zostawił pod choinką.

A potem szelest papieru, pisk, śmiech.

Jak dobrze, jak bezpiecznie, jak lekko na sercu. Żadnych trosk i zmartwień. Jestem przecież wśród najbliższych, kochanych. Niech ten sen nigdy się nie kończy!

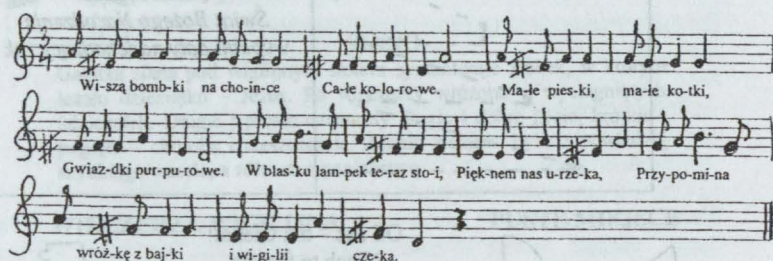
I tego właśnie życzę Państwu – bezpiecznych, zdrowych, radosnych i pełnych miłości świąt Bożego Narodzenia.

Choinka

słowa: Stanisław Karaszewski

muzyka: Ewa Witkowska

Wesoło

1. Wiszą bombki na choince
 całe kolorowe,
 Małe pieski, małe kotki,
 gwiazdki purpurowe.

Ref.: W blasku lampek teraz stoi,
 Pięknem nas urzeka,
 Przypomina wróżkę z bajki
 i wigilii czeka.

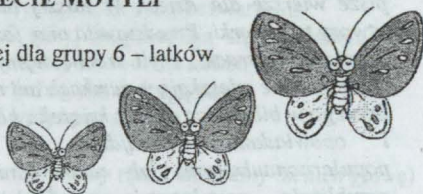
2. Wiszą szyszki i orzeszki
 Małutkie jabłuszka,
 Duże jeże, muchomorki
 Czerwone serduszka.

Ref.: W blasku ...

oprac. Elżbieta Dryja, Mariola Jarczyk-Biernacka

W ZACZAROWANYM ŚWIECIE MOTYLI

scenariusz imprezy bibliotecznej dla grupy 6 – latków

Potrzebne materiały:

- małe kolorowe motylki z papieru na wizytówki (z taśmą dwustronną przyklejoną na odwrocie)
- motylkowe witraże (2 jednakowe szablony motyli w formacie A₅ z powycinanymi otworami na skrzydełkach stanowiące komplet; kolorowa bibuła, klej, nożyczki)
- kilka kolorowych kartek papieru z wypisanymi literami alfabetu (na każdej inna)
- nieduża piłka lub maskotka
- zakładki do książki lub inne materiały reklamowe dla każdego uczestnika
- 3 duże motyle formatu A₃ lub A₄ w różnych kolorach, każdy z inną miną ☺ ☹ ☹
- teksty:
 - Dorota Gellner - „Motyl”
 - Moira Butterfield - „Motyl”
- muzyka *
 - „Witamy tych, którzy...”
 - Maurice Ravel - „Bolero”
 - Antonio Vivaldi - „Cztery pory roku. Wiosna”
 - Mikołaj Rymśki – Korsakow - „Lot trzmiela”
 - dowolna muzyka rytmiczna

Przebieg spotkania:

1. **Wybór motylków** - wizytówek, podpisywanie, przypinanie
2. **Wstęp** – przywitanie gości i przedstawienie tematu spotkania
3. **Zabawa na powitanie** (muzyka „Witamy tych, którzy...”) *Na początek w celu przełamania pierwszych lodów i lepszej integracji zapraszam wszystkich do tańca. Osoby, które po moim powiedzeniu poczną się przywitać, zmieniają swoje miejsce w kręgu, a następnie wszyscy biorą się za ręce i tańczą w takt piosenki.*
 - witam przedszkolaki wraz z panią wychowawczynią
 - witam tych, którzy lubią obserwować przyrodę
 - witam tych, którzy lubią wiosnę
 - witam tych, których jeszcze nie powitałam
4. **Bajka „Motyl”** (wiersz „Motyl” Doroty Gellner)
Osoba prowadząca odczytuje z książki wiersz lub deklamuje go z pamięci. Po prezentacji wiersza następuje rozmowa z dziećmi:
Które z dzieci potrafi opowiedzieć o czym była ta bajka?

Tę zagadkową i tajemniczą bajkę napisała pani Dorota Gellner, która pisze wiersze dla dzieci. W naszej bibliotece znajdziecie jeszcze inne utwory tej autorki. Przedstawiła ona fazy rozwojowe motyla w sposób literacki, czyli trochę wymyślony i ubarwiony. Bo przecież gąsienice nie mieszkają w zamkach ani nie śpią w piżamach.

Dlatego w bibliotece oprócz książek z bajkami, wierszami i opowiadaniem znajdują się również książki nazywane popularnonaukowymi lub naukowymi. Jak sama nazwa wskazuje przybliżają – popularyzują one różne dziedziny nauki, odpowiadają na trudne pytania, wyjaśniają tajemnice. Mam tutaj taką książeczkę przeznaczoną specjalnie dla małych dzieci, która w sposób bardzo prosty i zrozumiały opowiada o tym skąd się wziął motyl. Książka nosi tytuł „Motyl”, a napisała ją Moira Butterfield. Posłuchajcie: ... Następuje odczytanie tekstu z jednoczesną prezentacją ilustracji.

Czy zauważyliście, że ta książeczka opowiada o tym samym co bajka, ale w całkiem inny sposób. Jeśli interesują was szczegóły życia motyli zapraszam was na wyprawę do biblioteki, gdzie znajdują się książki, z których dowiedziecie się np.

- jak długo żyją motyle
- jakie mają barwy
- jakie noszą nazwy

5. „Tajemnica motyla” zabawa przy muzyce („Bolero”)

Chciałabym abyśmy choć przez chwilę stali się motylami i przeżyli tę fascynującą zagadkę natury. Proponuję zabawę przy muzyce pt. „Tajemnica motyla”.

Proszę wsłuchać się w muzykę, to co mówię i naśladować moje gesty a staniemy się wygimnastykowanymi ekspertami „od motyli”.

(kolejne punkty tańca dodajemy wraz z pojawieniem się nowego instrumentu w utworze).

Osoba prowadząca cały czas opowiada pokazując kolejne figury:

- 1) jajeczka, w których śpią gąsienice (każdy kuca obejmując ciasno kolana)
 - motyl składa jajeczka na liściu
 - w jajeczku są małe gąsienice, które aby urosnąć muszą dużo spać
 - kładą się na prawym boczku, główkę przytulają do poduszki i kołyszą się delikatnie (składamy ręce i układamy na nich główkę)
 - kładą się na lewym boczku, główkę przytulają do poduszki i kołyszą się delikatnie (składamy ręce i układamy na nich główkę)
 - jajeczko rośnie (pomału się podnosimy)
- 2) gąsienice nie mieszczą się w jajeczku i wydostają się na zewnątrz
 - prostujemy się
 - rozglądamy się w poszukiwaniu jedzenia (rytmicznie skręcamy głowę w lewo, prawo, do przodu – powtarzamy kilkakrotnie)
 - jesteśmy bardzo głodni i zaczynamy żarłocznie jeść (rytmicznie wyciągamy ręce do przodu, w prawy bok, w lewy bok i naśladujemy wkładanie pokarmu do ust)

- rośniemy, wyciągamy się
- 3) dorosła gąsienica szuka miejsca do przepoczwarczenia
 - dzieci unoszą ręce do góry, przyczepiają się do konaru drzewa i obracają się wokół własnej osi tworząc kokon – poczwarkę
 - obracają się raz w jedną, raz w drugą stronę
 - lekko kołyszą się pod wpływem wiatru
- 4) poczwarka śpi
 - raz na prawym boczku (składamy ręce i układamy na nich głowę)
 - raz na lewym boczku (składamy ręce i układamy na nich głowę)
 - cały czas rośnie, zmienia się (ruszamy biodrami)
- 5) dorosły motyl wydostaje się na zewnątrz
 - prostuje skrzydła
 - poprawia się, otrzępuje
 - suszy skrzydła, leciutko obraca się, wiaterek owiewa go
- 6) radosny, piękny motyl odfruva
 - rozbiegamy się po sali naśladując fruującego motyla

6. „Schwytny motyl” zabawa integracyjna (w tle „Lot trzmiela”)

Zapraszam wszystkich do w kregu.

Osoba prowadząca, składając dłonie tak jakby trzymała coś w środku, woła:

O patrzcie, złapałam motyla. Jest taki piękny, kolorowy. Bardzo bym chciała, żeby wszyscy go zobaczyli. Jaki jest zwiewny, kruchy, delikatny, o jak taskocze mnie w dłonie. Włożę go w dłonie osoby siedzącej najbliżej mnie, a ona przekaże go następnej. Uważajcie – motyl jest bardzo delikatny.

- ostatni uczestnik zabawy wypuszcza motyla na wolność

7. „Motylkowe witraże” (w tle „Cztery pory roku. Wiosna”)

Nasz motyl odfrunął, ale postaramy się teraz odtworzyć go na papierze.

Tworzymy zespoły kilkusobowe na podstawie kolorów motyli – wizytówek lub odliczania.

Na stołach przygotowane są motylkowe witraże, które należy ozdobić kawałkami kolorowej bibuły. Naklejamy ozdoby na 1 motylku, z jednej strony. Następnie przyklejamy do niego drugiego czystego motylka, tak aby wszystkie farfocle pochować.

W razie potrzeby będę podchodziła i podpowiadała.

Zaczynamy.

Zespoły wykazały się dużą pomysłowością w dekorowaniu motyli – powstała w ten sposób wspaniała kolekcja, która niewątpliwie ozdobi bibliotekę, kąci książek dla najmłodszych.

8. „Motyl na łące jest...” (w tle muzyka rytmiczna)

A my wracamy na miejsca, siadamy w swoich zespołach i spróbujemy sobie opowiedzieć jakie były te nasze motyle – chodzi tu oczywiście o wygląd, kolor ale także cechy charakteru. Np. motyl na łące jest piękny, motyl na łące jest cytrynowy, motyl na łące jest uczynny.

Zaczynam zabawę podając określenie na wybraną literę alfabetu i przekazując piłeczkę. Dopóki gra muzyka piłeczka krąży, wszyscy

przygotowują sobie odpowiedź, kiedy muzyka cichnie zespół który trzyma piłeczkę podaje określenie i puszcza piłeczkę dalej....

Gdy zabraknie określeń zmieniamy literę alfabetu i bawimy się dalej.

9. Podsumowanie

Po tej wspaniałej zabawie możemy z przekonaniem powiedzieć, że dzieci wykazały się znajomością liter, wspaniałą wyobraźnią – więc są przygotowane do tego aby korzystać już z biblioteki i zacząć próbować czytać książki.

Czy będziecie przychodzić do biblioteki?

Dzieci odpowiadają wierszem.

Wiersz „Pisze kreda po tablicy”

Pisze kreda po tablicy

Pisze bardzo rada.

Drobnymi literkami dzieciom opowiada:

Tu As, a tu Ala,

tu las, a tu lala.

Tu dom, a tu płot,

tu sad, a tu kot.

Gdy się pisać nauczymy,

słowo tak po słowie,

szereg liter w nowej książce

więcej nam opowie.

Brawo. Dziękuję wam za tak wspaniałą deklarację. Na pamiątkę naszego spotkania wręczę wam zakładkę do książki i zapraszam do biblioteki, przychodźcie po książki, na ciekawe zajęcia a także odwiedzajcie swoje motyle. A czy wiecie do czego służą zakładki?

10. Ewaluacja wrażeń

Na zakończenie chciałabym prosić wszystkich, aby zechcieli określić swoje samopoczucie po dzisiejszej imprezie przyklejając kropkę do jednego z trzech motyli :

- pierwszy – pomarańczowy – ma minę zadowoloną
- drugi – różowy- ma minę obojętną
- trzeci – niebieski –jest wyraźnie znudzony

Dziękuję wszystkim za wspólnie spędzony czas.

oprac. Halina Bugajewska – instruktor MBP w Białej Podlaskiej
ds. czytelnictwa dzieci i młodzieży

* nagrania utworów znajdują się w Dziale Instrukcyjno – Metodycznym MBP w Białej Podlaskiej

BIBLIOGRAFIA

1. Bissinger –Ćwierz Urszula: Muzyczna pedagogika zabawy w pracy z grupą. Lublin, 2002
2. Domań Robert: Metody pedagogiki zabawy w pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym. Lublin, 2003
3. Grupa i Zabawa. Materiały metodyczne. Kwartalnik Polskiego Stowarzyszenia Pedagogów Zabawy KLANZA, Lublin, 1995 – 2002, ISSN 1234 – 1803
4. Noga Ewa, Wasiluk Anna: Stare i nowe zabawy podwórkowe. Lublin, 2002
5. Tańce i zabawy dla grupy. Wyd. 3. Lublin, 2002

Kontakt z Polskim Stowarzyszeniem Pedagogów i Animatorów KLANZA:

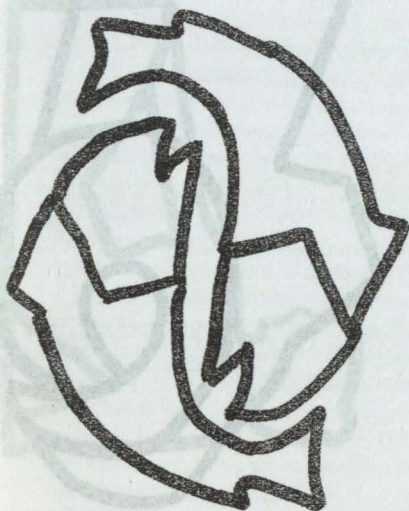
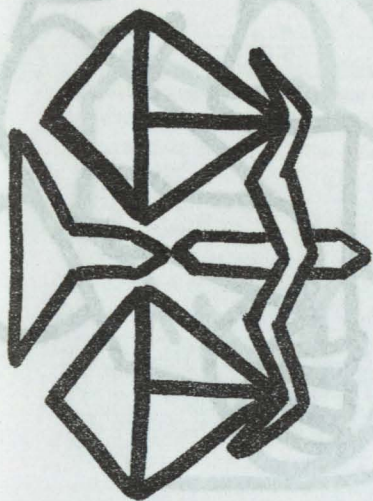
www.klanza.lublin.pl
e-mail: biuro@klanza.lublin.pl

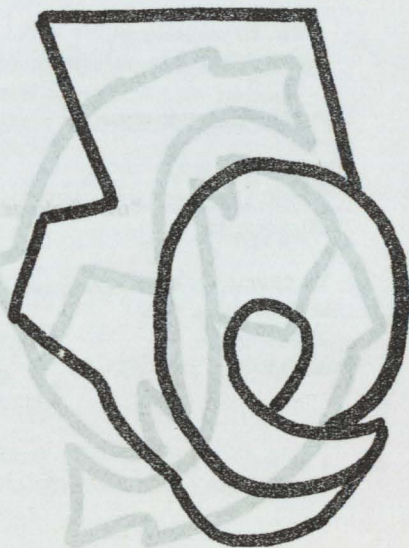
Adres do korespondencji:

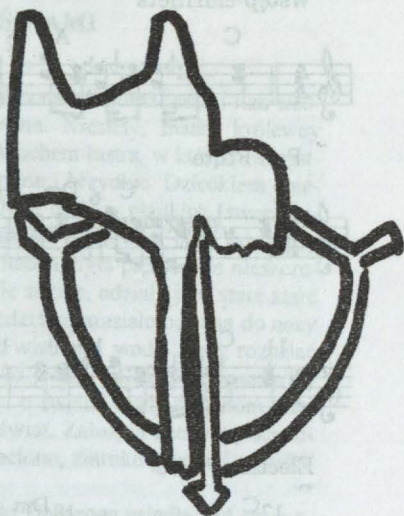
PSPiA KLANZA
20-950 Lublin 1
skr. pocz. 240

Wydawnictwo KLANZA
ul. Peowiaków 10/9
20-007 Lublin

tel./fax (081) 534 – 65 – 83 w godz. 9⁰⁰ – 16⁰⁰

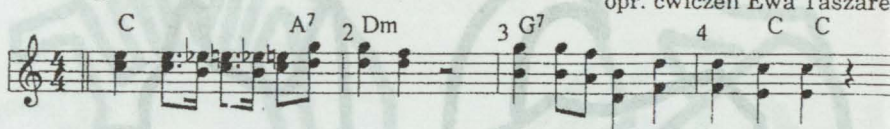

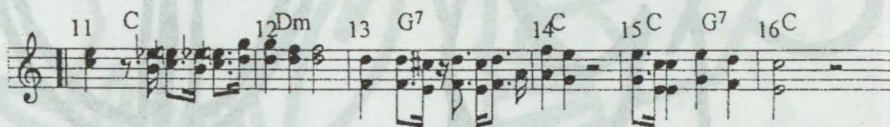
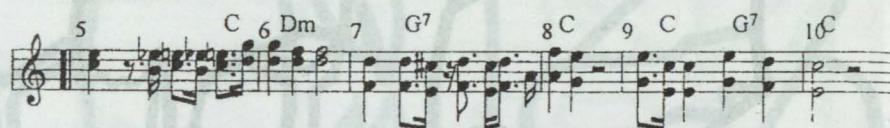
muz. Marek Dziezic

opr. ćwiczeń Ewa Taszarek

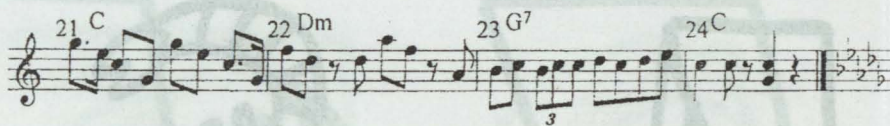
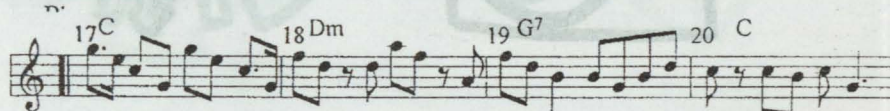
Wstęp-clarinets

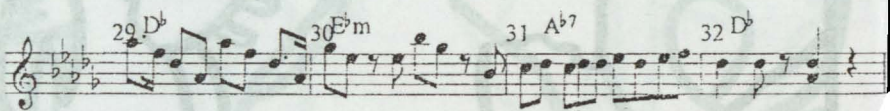
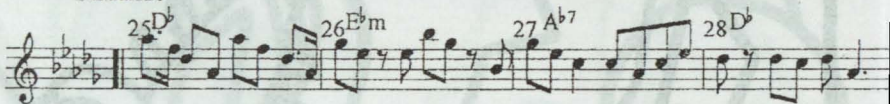
Pan Flute

Electric Piano

Clarinet

BAŚŃ NAD BAŚNIAMI

Dawno, dawno temu, za siedmioma górami, za siedmioma lasami i za siedmioma rzekami przyszła na świat królewna. Niestety, matka królewny zmarła zaraz po jej urodzeniu, ugodzona okrucieństwem lustra, w którym wszystko, co było dobre i piękne, stało się okrutne i brzydkie. Dzieckiem opiekowała się zła macocha, która już miała dwie córki o gładkich twarzyczkach, lecz za to sercach czarnych i zazdrosnych. Królewna, biała jak śnieg, rumiana jak krew, o włosach czarnych jak heban, była piękna, ale nieszczęśliwa. Złe siostry odebrały sierocie wszystkie suknie, odziały ją w stare szare łachmany i dały jej drewniane trzewiki. Biedactwo musiało od rana do nocy ciężko pracować, wstawać o świcie, nosić wiadrami wodę, prać, rozpalać ogień na kominie i gotować. Najgorsze było jednak to, że siostry stale jej dokuczały. Nic dziwnego, że pewnego razu, o świcie, kiedy cały dom jeszcze spał, królewna samotnie wyruszyła w świat. Założyła czerwony kapturek, do koszyczka włożyła pantofelek, wrzeczono, ziarno grochu i pudełko zapalek.

Po całym dniu wyczerpującej wędrówki zmęczona usiadła nad strumieniem w towarzystwie stokrotki i skowronka. Nagle zobaczyła kaczątka, które było niepodobne do żadnego innego kaczątka. Chcąc rozweselić smutną królewnę, czarodziejską różdżką dotknęło ziarnko jęczmienia, które prawie natychmiast zamieniło się w prawdziwy tulipan z małą, śliczną i delikatną dziewczynką, siedzącą w środku na zielonym słupku. Potem zabrało małą dziewczynkę do wyczarowanej karety i pomknęło z nią do najwspanialszego zamku na świecie, zrobionego z delikatnej, niezwykle kosztownej porcelany, a tak kruchej, że lada dotknięcie mogło ją stłuc. Królewna ze zdumieniem przetarła oczy, ale nie zdążyła jeszcze ochłonąć, gdy zobaczyła siedmiu krasnoludków, które z ogromnym wysiłkiem pchały magiczne zwierciadło, powtarzające nieustannie: *Tysz królowo, najpiękniejsza jest na świecie*. Nagle wyskoczył wilk i chciał wszystkich pożreć, ale jeden z krasnoludków opasał go gorsetem, ściągnął sznur, aż wilkowi zabrakło tchu i straszne zwierzę zamieniło się w latający kufer z synem pewnego bardzo bogatego kupca w środku.

Wszystko było tak nieprawdopodobne, że biedna królewna zemdląca z wrażenia. Kiedy otworzyła oczy, zobaczyła obok bardzo starego księcia, który czeka już sto lat na jej przebudzenie. Szczęśliwy, że wreszcie się doczekał, w okamgnieniu stał się równie młody i piękny jak ona. Postanowili razem wrócić do domu. Okrutna macocha dawno temu odleciała do ciepłych krajów, a jej dwie córki od wielu lat oddzielają mak od popiołu i nic nie wskazuje na to, że prędko skończą. Królewna została żoną księcia. Młoda para w prezencie ślubnym od jedenastu wrózków dostała wszystko, co jest potrzebne do szczęścia. Dzięki temu królewna i książę żyją pewnie do dzisiaj w dalekim kraju za siedmioma górami, lasami i rzekami.

Tekst: Grażyna Wiśniewska

BAŚŃ NAD BAŚNIAMI

Dawno, dawno temu, za siedmioma górami, za siedmioma lasami i za siedmioma rzekami przyszła na świat królewna. Niestety, matka królowej zmarła zaraz po jej urodzeniu, (Śnieżka) ugodzona okrucieństwem lustra, w którym wszystko, co było dobre i piękne, stawało się okrutne i brzydkie (Królowa Śniegu). Dzieckiem opiekowała się zła macocha, która już miała dwie córki o gładkich twarzyczkach, lecz za to sercach czarnych i zazdrosnych (Kopciuszek). Królewna, biała jak śnieg, rumiana jak krew, o włosach czarnych jak heban, była piękna (Śnieżka), ale nieszczęśliwa. Złe siostry odebrały sierocie wszystkie suknie, odziały ją w stare szare łachmany i dały jej drewniane trzewiki. Biedactwo musiało od rana do nocy ciężko pracować, wstawać o świcie, nosić wiadrami wodę, prać, rozpałać ogień na kominie i gotować. Najgorsze było jednak to, że siostry stale jej dokuczały (Kopciuszek). Nic dziwnego, że pewnego razu, o świcie, kiedy cały dom jeszcze spał, królewna samotnie wyruszyła w świat. Założyła czerwony kapturek (Czerwony Kapturek), do koszyczka włożyła pantofelek (Kopciuszek), wrzuciła (Śpiąca królewna), ziarno grochu (Księżniczka na ziarnku grochu) i pudelko zapalek (Dziewczynka z zapalkami).

Po całym dniu wyczerpującej wędrówki zmęczona usiadła nad strumykiem w towarzystwie stokrotki i skowronka (Stokrotka). Nagle zobaczyła kaczątko, które było niepodobne do żadnego innego kaczątka (Brzydkie kaczątko). Chcąc rozweselić smutną królewnę, czarodziejską różdżką (Śpiąca królewna) dotknęła ziarnko jęczmienia, które prawie natychmiast zamieniło się w prawdziwy tulipan z małą, słodką i delikatną dziewczynką, siedzącą w środku na zielonym słupku (Calineczka). Potem zabrało małą dziewczynkę do wyczarowanej karety (Kopciuszek) i pomknęło z nią do najwspanialszego zamku na świecie, zrobionego z delikatnej, niezwykle kosztownej porcelany, a tak kruchej, że lada dotknięcie mogło ją stłuc (Słowik). Królewna ze zdumieniem przetrząła oczy, ale nie zdążyła jeszcze ochłonąć, gdy zobaczyła siedmiu krasnoludków, które z ogromnym wysiłkiem pchały magiczne zwierciadło, powtarzające nieustannie: *Tys królowo, najpiękniejsza jest na świecie* (Śpiąca królewna). Nagle wyskoczył wilk i chciał wszystkich pożreć (Czerwony Kapturek), ale jeden z krasnoludków opasał go gorsetem (oczywiście Śnieżki), ściągnął sznur, aż wilkowi zabrakło tchu (Śnieżka) i straszne zwierzę zamieniło się w latający kufer z synem pewnego bardzo bogatego kupca w środku (Latający kufer).

Wszystko było tak nieprawdopodobne, że biedna królewna zemdląca z wrażenia. Kiedy otworzyła oczy, zobaczyła obok bardzo starego księcia, który czeka już sto lat na jej przebudzenie (Śpiąca królewna). Szczęśliwy, że wreszcie się doczekał, w okamgnieniu stał się równie młody i piękny jak ona. Postanowili razem wrócić do domu. Okrutna macocha dawno temu odleciała do ciepłych krajów, a jej dwie córki od wielu lat oddzielają mak od popiołu i nic nie wskazuje na to, że prędko skończą (Kopciuszek). Królewna została żoną księcia. Młoda para w prezencie ślubnym od jedenastu wróćek dostała wszystko, co jest potrzebne do szczęścia (Śpiąca królewna). Dzięki temu królewna i książę żyją pewnie do dzisiaj w dalekim kraju za siedmioma górami, lasami i rzekami.

Tekst: Grażyna Wiśniewska

Było to dawno temu.

Calineczka i Pinokio wędrowali po świecie chcąc odnaleźć Kwiat paproci.

O tym cudownym kwiatku opowiedział im zaczarowany dziadek do orzechów.

Szli przez las. Już myśleli, że znaleźli cudowny kwiat, lecz była to tylko stokrotka. Tymczasem za nimi podążał Ali Baba i 40 rozbójników. Na pomoc dzieciom przybył król Maciuś I. Podarowany przez króla konik Garbusek zawiózł ich do krainy, w której panowała królowa Śniegu.

- Nie mogę pomóc wam w poszukiwaniach, ale pokażę gdzie jest akademika Pana Kleksa. Tam na pewno się czegoś dowiedziecie – powiedziała królowa. Jeden z uczniów Pana Kleksa, a był to szewczyk Dratewka, zaprowadził ich do zamku. Mieszkała tam siostra siedmiu kraków. Podarowała im nowe szaty cesarza, które przeniosły dzieci do krainy czarów. Alicja w krainie czarów opowiedziała im baśń o Aladynie i o lampie cudownej. Wtedy zrozumieli, że tylko przy pomocy tej lampy odnajdą cudowny kwiat.

- Gdzie jest teraz lampa? – zapytały dzieci.

- Ma ją dziewczynka z zapalkami – odpowiedziała Alicja.

Podziękowali Alicji i udali się do dziewczynki po ową lampę. Za przewodnika do miasta w którym mieszkała dziewczynka służył im Koziołek Matołek. Dzięki niemu szybko trafili do dziewczynki i wzięli od niej lampę i już bez trudu odnaleźli cudowny kwiat. A rósł on u złotego źródła, gdzie pięknie śpiewały ptaki, a najpiękniej słowik. Na zakończenie ich wędrówki wężowa królowa podziękowała dzieciom za odwiedziny i lokomotywa zawiózła ich do domu.

PRZEZ RÓŻOWĄ SZYBKĘ

Było to dawno temu.

Calineczka i Pinokio wędrowali po świecie chcąc odnaleźć Kwiat paproci. O tym cudownym kwiatku opowiedział im zaczarowany dziadek do orzechów.

Szli przez las. Już myśleli, że znaleźli cudowny kwiat, lecz była to tylko stokrotka. Tymczasem za nimi podążał Ali Baba i 40 rozbójników. Na pomoc dzieciom przybył król Maciuś I. Podarowany przez króla konik Garbuszek zawiózł ich do krainy, w której panowała królowa Śniegu.

- Nie mogę pomóc wam w poszukiwaniach, ale pokażę gdzie jest akademia Pana Kleksa. Tam na pewno się czegoś dowiedziecie – powiedziała królowa. Jeden z uczniów Pana Kleksa, a był to szewczyk Dratewka, zaprowadził ich do zamku. Mieszkała tam siostra siedmiu kruków. Podarowała im nowe szaty cesarza, które przeniosły dzieci do krainy czarów. Alicja w krainie czarów opowiedziała im baśń o Aladynie i o lampie cudownej. Wtedy zrozumieli, że tylko przy pomocy tej lampy odnajdą cudowny kwiat.

- Gdzie jest teraz lampa? – zapytały dzieci.

- Ma ją dziewczynka z zapalkami – odpowiedziała Alicja.

Podziękowali Alicji i udali się do dziewczynki po ową lampę. Za przewodnika do miasta w którym mieszkała dziewczynka służył im Koziołek Matołek. Dzięki niemu szybko trafili do dziewczynki i wzięli od niej lampę i już bez trudu odnaleźli cudowny kwiat. A rósł on u złotego źródła, gdzie pięknie śpiewały ptaki, a najpiękniej słowik. Na zakończenie ich wędrówki wężowa królowna podziękowała dzieciom za odwiedziny i lokomotywa zawiózła ich do domu.

TUWIMIADA

Położył się Dyzio na łące,
Przygląda się niebu błękitnemu
i marzy :
Rzeki – srebrne wstążeczki,
Łąki – zielone chusteczki,
I wszystko było malusie
Tyciuchne, tyciusieniusie ...
Coraz wyżej się unosi,
Chociaż babcia błaga, prosi.
Gdzieś ty latał? gdzieś ty fruwał?
Przecież ja tu płaczę?
Cietrzew się zacietrzewił
Słyszac takie słowa
Sęp zasępił się strasznie,
Osowiła sowa i ...
Szuka w spodniach i surducie
W prawym bucie, w lewym bucie:
A w jednym krowy, a w drugim konie,
A czwarty wagon pełen bananów,
A w piątym ... tańczyły dwa Michały
Jeden duży, drugi mały
Jak ten duży zaczął krążyć
To ten mały?... By przecież
Na robotę nie ruszył,
Gdyby krawiec mu spodni
i fartucha nie uszył
Tak dla wspólnej korzyści
I dla dobra wspólnego,
Wszyscy muszą pracować,
Mój maleńki kolego.
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciagną i ciągną, wyciągnąć nie mogą!
A tych wagonów jest ze czterdzieści,
Sam nie wiem, co się w nich jeszcze mieści :
Wielkie drzewa – jak krzaczki w lasku;
Wyciągnąłbym tylko rękę
i jadł... i jadł... i jadł ...

Najpierw powoli jak żółw ociężałe:
Zupkę z muszek na wieczornej rosie,
Sześć komarów w konwaliowym sosie
I szkoda, że całe niebo
Nie jest z tortu czekoladowego.
Bo ja sam wszystko wiem
I śniadanie też sam zjem.
Teraz pusta jest miseczka,
A jeszcze bym chciał.
Pod kanapą, na kanapie,
Wszędzie szuka, parska, sapie.
Już podłogę chce odrywać ...
Aż mama krzyczy : „Bambo, łobuzie!”
Nagle – gwizd!
Nagle – świst!
I ... przyfrunęła ptasia milicja.

TUWIMIADA

Położył się Dyzio na łące,
Przegląda się niebu błękitnemu
i marzy : „Dyzio marzyciel”
Rzeki – srebrne wstążeczki,
Łąki – zielone chusteczki, „W aeroplanie”
I wszystko było malusie
Tyciuchne, tyciusieniusie ... „Pan Małuskiewicz”
Coraz wyżej się unosi,
Chociaż babcia błaga, prosi. „W aeroplanie”
Gdzieś ty latał? gdzieś ty fruwał?
Przecież ja tu płacze? „Spóźniony słowik”
Cietrzew się zacietrzewił
Słyszac takie słowa „Figielek”
Sęp zasępił się strasznie,
Osowiła sowa i ...
Szuka w spodniach i surducie
W prawym bucie, w lewym bucie: „Okulary”
A w jednym krowy, a w drugim konie, „Lokomotywa”
A czwarty wagon pełen bananów,
A w piątym ... tańczyły dwa Michały
Jeden duży, drugi mały
Jak ten duży zaczął krążyć
To ten mały?... By przecież „Dwa Michały”
Na robotę nie ruszył,
Gdyby krawiec mu spodni
i fartucha nie uszył
Tak dla wspólnej korzyści
I dla dobra wspólnego,
Wszyscy muszą pracować,
Mój małeńki kolego. „Wszyscy dla wszystkich”
Pocą się, sapią, stękają srogo,
Ciagną i ciągną, wyciągnąć nie mogą! „Rzepka”
A tych wagonów jest ze czterdzieści,
Sam nie wiem, co się w nich jeszcze mieści : „Lokomotywa”
Wielkie drzewa – jak krzaczki w lasku; „W aeroplanie”
Wyciągnąłbym tylko rękę
i jadł... i jadł... i jadł ... „Dyzio marzyciel”

Najpierw powoli jak żółw ociężałe: „Lokomotywa”
 Zupkę z muszek na wieczornej rosie,
 Sześć komarów w konwaliowym sosie „Spóźniony słowik”
 I szkoda, że całe niebo
 Nie jest z tortu czekoladowego. „Dyzio marzyciel”
 Bo ja sam wszystko wiem
 I śniadanie też sam zjem. „Zosia - Samosia”
 Teraz pusta jest miseczka,
 A jeszcze bym chciał. „Kotek”
 Pod kanapą, na kanapie,
 Wszędzie szuka, parska, sapie.
 Już podłogę chce odrywać ... „Okulary”
 Aż mama krzyczy : „Bambo, łobuzie!” „Bambo”
 Nagle – gwizd!
 Nagle – świst! „Lokomotywa”
 I ... przyfrunęła ptasia milicja. „Ptasie radio”

UKRYTY AUTOR

W każdym z dziesięciu zdań ukryte jest nazwisko autora piszącego dla dzieci i młodzieży. Są to nazwiska pisarzy polskich i obcych.

Zadanie polega na tym, aby w każdym zdaniu podkreślić odszukane nazwisko autora.

1. Jacek przybył tu w imieniu kolegów z klasy
2. Pelikan najbardziej lubi świeże ryby.
3. Zobaczmy, co operetka ma dzisiaj w repertuarze.
4. Takie przymilne zachowanie Jacka zdziwiło babcię.
5. Dobrze chwastom rosnać wśród kwiatów.
6. Pomagaj Darkowi w nauce polskiego – powiedziała nauczycielka.
7. Balon do Nowego Sącza przyleciał wieczorem.
8. Pan Aleksander sensownie odpowiedział na pytanie dziecka.
9. Między drzewami ciszkiem przebiegł lis.
10. Zosi bardzo smakowała zimna lemoniada.

UKRYTY AUTOR

W każdym z dziesięciu zdań ukryte jest nazwisko autora piszącego dla dzieci i młodzieży. Są to nazwiska pisarzy polskich i obcych. Zadanie polega na tym, aby w każdym zdaniu podkreślić odszukane nazwisko autora.

1. Jacek przybył tu w imieniu kolegów z klasy.
2. Pelikan najbardziej lubi świeże ryby.
3. Zobaczmy, co operetka ma dzisiaj w repertuarze.
4. Takie przymilne zachowanie Jacka zdziwiło babcię.
5. Dobrze chwastom rosnać wśród kwiatów.
6. Pomagaj Darkowi w nauce polskiego – powiedziała nauczycielka.
7. Balon do Nowego Sącza przyleciał wieczorem.
8. Pan Aleksander sensownie odpowiedział na pytanie dziecka.
9. Między drzewami ciszkiem przebiegł lis.
10. Zosi bardzo smakowała zimna lemoniada.

O CZERWONYM KAPTURKU...

Znacie bajkę o Czerwonym Kapturku? Pewnie, wszyscy znamy bajkę o Czerwonym Kapturku! W tej bajce, jak pamiętacie, występuje, oczywiście, Czerwony Kapturek, którego mamusia wysłała z koszyczkiem do babci. Bo ta babcia była chora. W dodatku mieszkała na drugim końcu wsi. A więc Czerwony Kapturek musiał pokonać duży kawał drogi prowadzącej przez las. W tym lesie, zresztą – jak prawie w każdym lesie – mieszkał wilk. Pamiętacie wilka z bajki o Czerwonym Kapturku. Otóż ten wilk dowiedział się od Czerwonego Kapturka, gdzie mieszka babcia. Oczywiście, wilk jak to wilk, biega dużo szybciej niż kilkuletnia dziewczynka i dlatego do chatki babci przybył przed Czerwonym Kapturkiem. No więc mamy wilka, babcię... Prawda, był też gajowy. I oczywiście Czerwony Kapturek. Wszystkich wymieniałam? Gajowy, babcia, Czerwony Kapturek... Babcia, wilk, gajowy... Babcia, którą zjadł wilk. Potem wilk zjadł gajowego. Nie, nie gajowego! Wilk zjadł Czerwonego Kapturka. A potem gajowy zastrzelił wilka. Chyba tak to było... Ale dlaczego wilk zjadł i babcię? I kiedy gajowy zastrzelił wilka? A w ogóle, skąd gajowy wiedział, że wilk zjadł babcię i Czerwonego Kapturka, czy też Czerwonego Kapturka i babcię?

Po kolei.

Mamusia wysłała Czerwonego Kapturka do babci, bo babcia była bardzo chora. Wilk pierwszy przybył do babci i ponieważ był głodny, zjadł ją. A potem przyszedł Czerwony Kapturek. Zapytał babcię dlaczego ma takie wielkie zęby. Bo, to oczywiście nie była babcia, tylko wilk. Ten sam wilk, który zjadł babcię, a potem udawał, że nią jest. Wilk nie najadł się babcią i dlatego połknął jeszcze Czerwonego Kapturka. Że też w wilku zmieściła się i babcia i zmieścił się Czerwony Kapturek! Ale w bajce, jak to w bajce, wszystko jest możliwe. Nawet to, że wilk zjadł babcię na obiad, a Czerwonego Kapturka na deser.

No i przez las szedł gajowy. Bo to zawsze tak jest, a w bajce na pewno, że jak jest wilk, to musi być gajowy albo jak jest gajowy, to musi być wilk. No i ten gajowy uratował Czerwonego Kapturka i babcię. Z wilka, jak go gajowy zastrzelił, wyskoczyła najpierw babcia, a za nią Czerwony Kapturek, którego mamusia wysłała z koszyczkiem do babci. I tak dalej i tak dalej. Wszyscy przecież znamy bajkę o Czerwonym Kapturku, babci, wilku i gajowym.

Tekst: Grażyna Wiśniewska

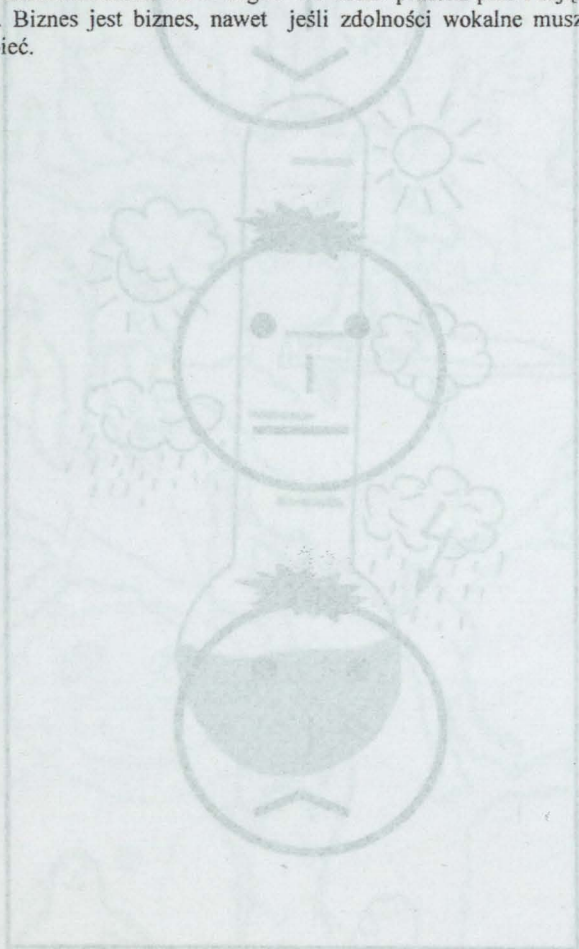
Dawno, dawno temu za górami, za lasami, za siedmioma morzami na wysokiej górze stał zamek którego wieża sięgała niemal chmur. Był bardzo niedostępny, a ogromne mury ukrywały toczące się tam życie. Dlatego też króla nie odwiedzało zbyt wielu gości. Wystarczała mu obecność królewny – pólśieroty, dworzan, rycerzy i wścibskiego koguta. Ptak ten słynał w całym królestwie z tego, że piał tak donośnie i przeraźliwie, jakby stał na rozpalonych węglach. Próbowano na różne sposoby uspokoić tego nicponia, ale... król stracił sporą część skarbcza, rycerze cierpliwości, królowa radości życia, a kogut – nic nie stracił i piał dalej. Normalnie koguty oddają się tej czynności zwykle rano, a nawet bladym świtem, jednak nasz kogut lubił dawać znać królowi o nadchodzących dworzanach, lekko poruszającej się królownie i wracających z wypraw rycerzach. Królowie nigdy nie mogli zrobić królowi miłej niespodzianki, bo to kogut był zwiastunem dobrych, jak też i złych nowin. Jednym słowem odbierał radość, niczego tego można było przed nim ukryć – same kłopoty. Aż w końcu król zwołał naradę, na którą zaprosił królowę, rycerzy, dworzan... I kogut chciał wejść nieproszony, na szczęście udało się zamknąć przed nim drzwi do sali tronowej. Po burzliwych naradach król, królowa, rycerze i reszta urządzili, by koguta zjeść na najbliższy obiad. Pomysł może i ciekawy, tylko czy w państwie znajdzie się ktoś, kto potrafi złapać koguta? No oczywiście znaleźli się śmiałkowie, kto nie chciałby pozostałości po skarbcu króla, ręki królowy i armii dobrych rycerzy. Niestety, szczęście im nie dopisywało. Kogut skakał po wieży, chował się pod sukniemi dam dworu, nawet pływał w fosie... a złapać się nie dał. Król wysłał więc heroldów z wieścią do państw sąsiednich. Zjechali rycerze i ich paziowie, królowie, szarmanccy królewicze i wszyscy starali się o rękę królowy, bo panna była z niej urodziwa. Na próżno. Kogut był bezlitosny.

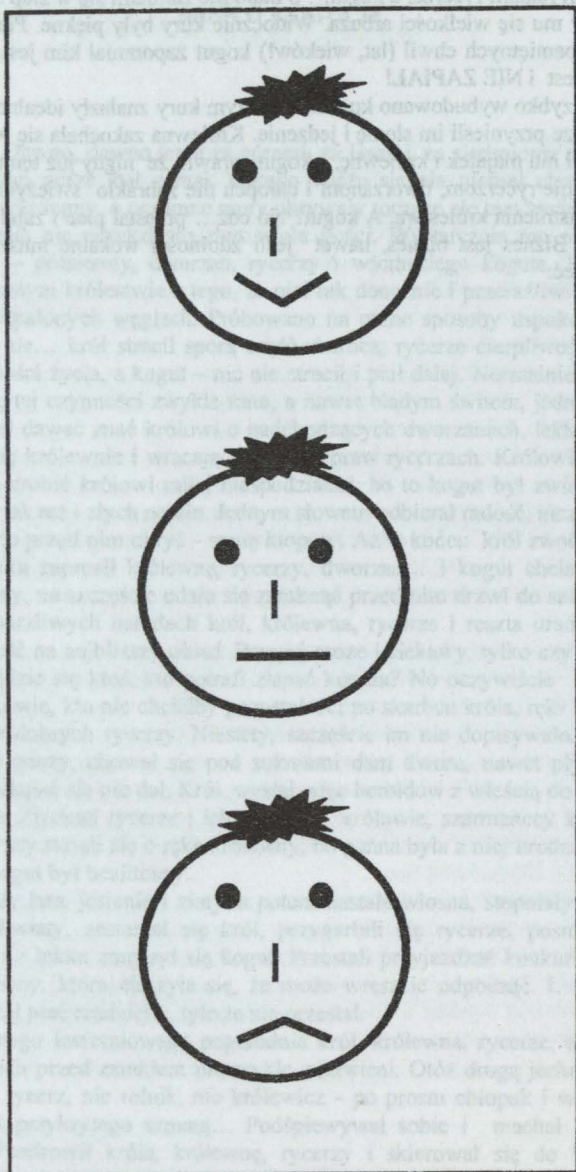
Mijały lata, jesień i zimy, a potem nastała wiosna, stopniały śniegi, zakwitły kwiaty, zestarlał się król, przygarbili się rycerze, posmutniała królowa i z lekka zmęczzył się kogut. Przestali przyjeżdżać konkurenci do ręki królowy, która cieszyła się, że może wreszcie odpocząć. I... kogut jakby zaczął pisać rzadziej... tyle że nie przestał.

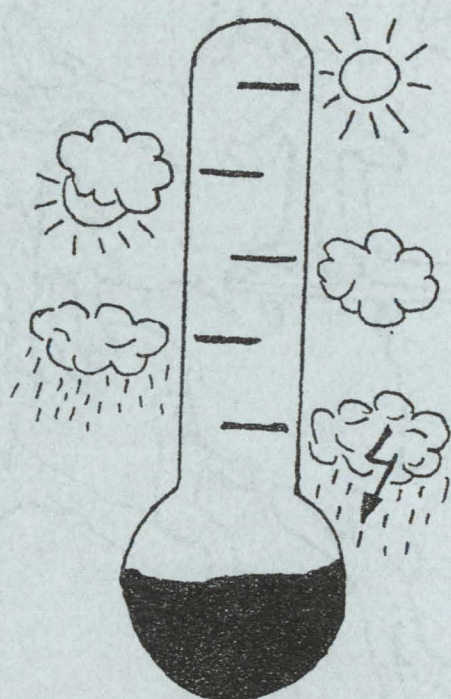
Pewnego kwietniowego popołudnia król, królowa, rycerze, a nawet kogut stanęli przed zamkiem niezwykle zdziwieni. Otóż drogą jechał chłopak – nie rycerz, nie rolnik, nie królewicz – po prostu chłopak i wiózł na wozie coś przykrytego szmatą... Podśpiewywał sobie i machał wesoło nogami. Pozdrowił króla, królowę, rycerzy i skierował się do koguta. Przedstawił mu się i oznajmił, że ma dla niego prezent. Piotrek, bo tak było mu na imię, odkrył plandekę i oczom wszystkich ukazało się kilka kur zamkniętych w klatce. Pierwsza krzyknęła królowa, uderzył się w czoło król,

machali rękami rycerze, a kogut... o mało nie zamienił się w słup soli i oczy zrobiły mu się wielkości arbuza. Widocznie kury były piękne. Pierwszy raz od niepamiętnych chwil (lat, wieków!) kogut zapomniał kim jest, jaki jest, gdzie jest i NIE ZAPIAŁ!

Szybko wybudowano kurnik, w którym kury znalazły idealne warunki, a rycerze przynieśli im słomę i jedzenie. Królowna zakochała się w chłopcu, król dał mu majątek i królownę, a kogut sprawił, że nigdy już temu królowi, królownie rycerzom, dworzanom i chłopcu nie zabrakło świeżych jajek do końca istnienia królestwa. A kogut? No cóż... przestał pisać i zajął się kurzą fermą. Biznes jest biznes, nawet jeśli zdolności wokalne muszą na tym ucierpieć.

Spis treści

	str.
1 Wstęp	3
2 Wprowadzenie	5
3 Wizytówki	8
4 Zabawy na powitanie	11
5 Tańce integracyjne	18
6 Zabawy integracyjne	22
7 Zabawy improwizowane literaturą	28
8 Informacja zwrotna	31
9 Uczenie się w grupach	33
10 Święto babci i dziadka	35
11 Zabawy z babcią i dziadkiem	38
12 Krasnoludkowo	41
13 Odwiedziny u wróżki	45
14 Pasowanie na sześciolatka	48
15 Podróż do bajkowego lasu	51
16 W stumilowym lesie	56
17 Wielkanoc z pedagogiką zabawy	59
18 Zabawa z Brzechwą	61
19 Spotkanie wigilijno-kołędowe	65
20 W zaczarowanym świecie motyli	71
21 Bibliografia	75
22 Wykaz dodatków	76
23 Dodatki	77

